

■ 18 Mart
2016 Cuma
■ Sayı: 24
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EGME

Halkların ve sosyalizmin yeni günü için...

Newroz yeni gündür. Halklarımız için yeni bir güne doğru yürümenin koşulları var. Komünist Parti işte o koşulları ilke edinenlerin partisidir. Komünist Parti Türk, Kürt ve diğer emekçilerin partisidir.

HEPİMİZ ORADAYDIK

RUS ÇEKİLMESİNDE ÜÇ SENARYO | HEKİMLERE 'ÖLÜMÜNE ÇALIŞMA' MÜJDESİ | DİKKAT DİNCİ
VAKIF ÇIKABİLİR! | GELİR ADALETSİZLİĞİ ARTIYOR | LÜBNAN SİYASETİNDE KOMÜNİSTLER

"YETER Kİ GİTSİN" DEĞİL, GİTSİN AMA YETMEZ!

Boyun Eğme'nin baskı hazırlıkları neredeyse bitmişken, Antalya Birinci İdare Mahkemesi'nin kararı geldi. Mahkeme, ateist ailenin ilkökul 4. sınıf öğrencisi olan çocuklarının zorunlu din dersinden muaf tutulmasına karar verdi. Aile, kaymakamlığa bu konuda bir dilekçeyle başvurmuş ve kaymakamlık başvurusunu reddetmişti. Ailenin açtığı davada mahkeme kaymakamlık kararının iptaline karar verdi.

Ailenin başvurusu, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni esas alıyordu. Din ve inanç özgürlüğü, bunlara bağlı olarak ibadet özgürlüğü... Sözleşmenin 9. maddesi bununla ilgiliydi. Ve devlet eğitim ve öğretim alanındaki görevlerini üstlenirken "ana ve babanın bu eğitim ve öğretimin kendi dini ve felsefi inançlarına göre yapılmasını sağlama haklarına saygı" göstermeliydi. Bu da Birinci Ek Protokol'ün ikinci maddesinin konusu...

Sonuçta dava açılırken, ailenin farklı bir inanca sahip olması nedeniyle İslama dayalı bir din eğitiminin çocuklarına verilmemesi gerektiği görüşü esas alınmıştı. Ateist yani tanrıtanımaz olmalarının mahkeme tarafından ayrımsız olarak "inanç özgürlüğü" kapsamında görülmesi önemli bir ileri adım.

Zorunlu din dersine karşı açılan bir davanın "inanç özgürlüğüne" dayandırılmasının risklerine ve eksikliklerine işaret etmemiz müşkülpeşentlik olarak görülmeyecektir herhalde.

Her durumda, bu davanın sonuç alması önemliydi ve cuntadan AKP'ye uzanan zorunlu din dersi dayatmasının aldığı her darbenin değeri vardır. Öte yandan, Antalya Birinci İdare Mahkemesi'nin kararı, bu eksiği kapatacak kadar ileri gitti. Mahkeme kararında "müfredatın bilgilerin nesnel ve çoğulcu bir şekilde aktarılmasına dikkat etmesi, ebeveynlerin dini ve felsefi kanaatlerine saygı göstermesi gerektiği"ni belirtti, din kültürü ve ahlak bilgisi derslerinin anayasal zorunluluk olduğuna işaret etti ve "devletin dinler karşısında tarafsız kalarak, bütün dinsel inançları eşdeğer görmesi gerekmektedir. Öğretimde uygulanan müfredatın belirli bir din anlayışını esas alması durumunda, bunun din kültürü ve ahlak bilgisi dersi olarak kabul edilemeyeceği ve din eğitimi halini alacağı açıktır" cümlesiyle kararını sabitledi.

Mahkeme, nesnel, bilimsel ve laik eğitim kararı aldı! Bu kararın hukuki doğruluk ve gerekçeleri bir yana laiklik ilkesi açısından çok yerinde olduğunu söyleyebiliriz. "Aile ateisttir, çocuklarını da bu felsefi görüşe göre yetiştirmek istemek haklarıdır. Bu yüzden zorunlu din dersinden muaf tutulma talepleri yerinde görülmelidir" ile yetinebilirdi. Aile mutlu olurdu, kaymakam sinirlenir ama "nasılsa herkes ben ateistim demeyecektir" diyerek rahatlardı. Biz de mutlu olurduk. Bir adım, bir adımdır. En kitleselinden olmasa da azımsanmayacak kitlesellikte bir çıkışın önü biraz daha açıldı.

"İnancımıza uygun değil, sünni İslama dayalı zorunlu din dersinden muaf tutulmak istiyoruz" diyen ve davasını kazanan Alevi aileler var. Aslında ötesi de var. Fakat bu mahkeme kararı "laik ve bilimsel eğitim" için verilen mücadeleye ayrı bir güç katıyor. Yazı başlığındaki konuyla benzerlik anlaşılıyor olmalı. "AKP'yi halk götürcek" diyoruz. "Halk götürmezse saymayız" diyecek ya da bu sözü böyle yorumlayacak kadar salak değiliz.

Tabii bir de "yeter ki gitsin" demek var. Kanlı bir kör terörün zıvanadan çıkardığı bir halkın önüne konulacak apoletli ya da cüppeli, millici ya da ılımlı İslamcı alternatiflere hazırlanmak, bu alternatifleri "fazla kafaya takmadan" siyaset yapma yolunu seçmek...

Yok bizim bunu yapmaya hiç niyetimiz yok. Tembel değiliz. Ve üstelik ülkemizde ve bölgemizde iş ciddiye bindi. "Öyle mi demişim hayret" diyerek dününü unutturmak artık kimse için mümkün değil.

KOMÜNİST PARTİ

Gelmiş, geçmiş ve geleceği

ÇETEDE LİYAKAT BİREYSEL BİR GERÇEKLIK DEĞİLDİR. ÇETEYE, DAHA DOĞRUSU ÇETE LİDERİNE NE KADAR BAĞLIYSANIZ, O KADAR GÜVENİLİR SAYILIRSINIZ. LİYAKAT, ÇETE LİDERİYLE ÖZDEŞLEŞME YETENEĞİNİN BİR SONUCUDUR.

“S ize aydın diyenin gelmişini, geçmişini...”
Yeni Türkiye'nin yargıcı bu. Hakim Mustafa Özyar, Şubat ayında bazı akademisyenlerce yayınlanan imza metni hakkında twitterda böyle yorum yapmış.

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyesi Ramazan Kaya ise “izleyenlerini” bu yorumdan mahrum bırakmamış, Özyar'ın özlü sözünü alıntılararak duyurmuş.

Ramazan Kaya'nın kendi “twit” dağarcığı ise biçimsel olarak değilse de içerik olarak bu pespayeliği pek aratmıyor.

İkinci Ankara bombalamasının olduğu gece yarısı bilgisayarının başına çöken Kaya, hakkında ciltler yazılmış “idam cezası” için öneri getirmiş birisi: Kim ne derse desin terör suçlarında idam cezası getirilmeliyiz ve vatana ihanetin bedelini ödetmeliyiz.

Aynı gece, bu öneriden bir saat önce ise askeri dehasını sergilemiş: Sınırlarımızı kapatıp bahar temizliğine derhal başlamalıyız.

“Terör suçuna idam cezası getirme” fikrinin yüzün üzerinde insanın öldürüldüğü “Birinci” Ankara patlaması sonrasında neden aklına gelmemiş olduğu sorusunu soramıyoruz. Kendisi aktrollüğe 2016 yılında başlamış.

ÇETE YÖNETİMİ

Peki, nasıl oluyor?

Böyle bir pespayelik, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu gibi bir mevkiye nasıl yerleşiyor?

Ve tersi, öyle ya da böyle, bu mevkiye tırmanacak kadar mesleki geçmişi olan, en azından Hukuk Fakültesi mezunu birisi nasıl bu kadar pespayeleşiyor?

İki sorunun yanıtı da aynı.

Bu ülkeyi, şu anda bir çete yönetiyor. Çetede liyakat bireysel bir gerçeklik değildir. Çeteye, daha doğrusu çete liderine ne kadar bağlıysanız, o kadar güvenilir sayılırsınız. Liyakat, çete lideriyle özdeşleşme yeteneğinin bir sonucudur.

Ve aynı şekilde, çete, o çete dışında gerçekten bir hiç olacak insanlarla oluşturulur. Bağlılığın garantisi budur.

Recep Tayyip Erdoğan çevresinde oluşan oligarşik çetenin çimentosu bu yetersizliktir.

Çetenin çimentosu, “beni o yarattı” psikolojisi, daha ötesi gerçeğidir.

Bu çimentonun, hele içinde bulunduğumuz yüzyılda büyük bir güç olduğunu kabul etmek gerekir. Herkesin birbirine kazık attığı, her an herkesin saf deşti-

**2. ANKARA
KATLIAMININ
OLDUĞU
GECE YARISI
BİLGİSAYARININ
BAŞINA ÇÖKEN
RAMAZAN
KAYA (SOLDA)
KENDİ TWITTER
HESABINDAN,
“TERÖR SUÇUNA
İDAM CEZASI
VERİLMESİ” İÇİN
ÖNERİ GETİRMİŞTİ**

rebildiği bir siyaset ortamında, oldukça garantilidir: Saf değiştiremez, çünkü başka yerde bir hiçtir. Elbette, ortak edildiği suçlarla birlikte...

Öte yandan bunun çeteyi mutlak bir kifayetsizliğe mahkûm ettiği de ortada.

Çetenin bundan hicap duymaması, utanmaması bir veridir. HSYK'ya atadığın birisi, twitter hesabını bir müstear adla oluşturmuş olsa, hakarete bağlı başvurularla hesabı kapatılabilecek nitelikte! Bundan utanmamak için “monşer bürokrasi”yi tasviye edip, Türk-öglü-Türk'lerden oluşan atamalar yapman yeterli. Hidayet Türkoğlu da onun tabela direği!

Bu pespayelik, aynı zamanda derin bir körlük, her türlü tuzağa ve belaya açık bir öngörüsüzlük getiriyor. Bunu dengeleyen bir “derin aklın” devrede olduğunu düşünmek için çok nedene elimiz var. Erdoğan ve çetesi sahnede saçmalarken, belli ki Perinçek'in “biz” diye adlandırdığı bir başka derinlik bu zevzeklikleri dengeliyor.

Ve asıl önemlisi, yarın “çok fena kandırılmışız, hem de herkes tarafından” diyerek çekilmesi çok muhtemel olan çetenin karşısında da daha nitelikli, daha derinlikli bir ekipleşme yok.

Bu çıkışsız, ne yapacağını bilmez çeteler tablosunun yanında bir de Kürt siyaseti var.

Hep daha “demirden” görünse de, Kürt siyasetinin de “hesaplı kitaplı” ha-

reket ettiğini kimse söyleyemez. Üstelik sıkışmışlık ve tasfiye tehdidi konusunda iktidardaki çeteden bir gıdım daha iyi durumdalar.

90 yıllık bir cumhuriyette, yüzlerce yıllık imparatorluk “geleniği”nin üzerine oturan bir devlette tablo bu ise, bunun iki anlamı vardır:

Bir, bu düzen, kendisine daha “nitelikli” bir çıkış bulamıyor. Büyük holdinglerin, multinasyonal şirket temsilcilerinin personel müdürlüklerini yine dönüp dolaşıp emekli işkencecilere vermesi gibi, kapitalist Türkiye de zindancılarını da, zangoçlarını da bu pespayelikten seçmeye zorlanıyor.

İki, bu düzen, ülkenin insan malzemesini devşirme becerisini yitirdiği gibi, devşirdiklerini de eritiyor, çürütüyor.

Buradan ne sonuç çıkıyor?

90 yıldır kafamıza kakılan bir şeyin artık hiç bir anlamı yok.

“İyi de işçi mi yönetecek bu memleketi?”

“Parkalı, paspal devrimci çocuklarınki öyle bir gençlik heyecanı. Kendini kurtaramayan, memleketi nasıl kurtarın?”

Açık ki, bir nedenle utanacak olursak gelecekte, “yönetemediğimizden” değil, bu pespayeliğin karşısına direnen bir halk hareketi ile çıkmadığımızdan olabilir bu.

■ Mehmet Kuzuluğil

Tahterevalliden atlamak

BÜYÜK BİR YANILSAMAYI YAŞIYORDU TÜRKİYE. ÇÜNKÜ KAOS, DENGESİZLİK VARSA HERYERDEDİR; BİR DÖNEM İÇİN TAHTEREVALLİNİN YÜKSELEN UCUNDA OLMANIZ, HiÇ İNMEYECEĞİNİZ ANLAMINA GELMEZ. ÜSTELİK O TAHTEREVALLİYİ BAŞKALARI SALLIYORSA.

Bir köşe yazarı, akademisyen arkadaşıyla birkaç yıl önce yaptığı konuşmayı aktarırken, arkadaşının o zamanki kaygılarını “Korkma, burası Irak, Suriye değil, o kadarına izin verilmez” diyerek yanıtladığını, şu anda ise Türkiye’nin Ortadoğu’dan bir farkının kalmadığını anlatıyor. Kürt illerinde yaşanan savaş, Ankara’da patlayan bombalar üzerinden...

İstatistiklere göre Ankara son 5 aylık süre içinde terör yöntemleri ile en çok insanın öldüğü 2. kent. İlk sırada ABD işgalinden sonra iflah olmayan, mezhep çatışmalarıyla boğuşan Bağdat var.

Zaten iktidarın gazetecilerinden biri de çıkıp Özalvari bir şekilde “alışırsınız alışsınız” demedi mi? Başka çareleri yok, onlar da farkında çünkü, gittikleri yoldan geri dönemeyeceklerinin. Yalan da olsa, olumlu bir vaatte bulunamıyorlar. Alıştırmak tek çıkar yolları. Ortadoğu’nun fatihi olmaya kalkanlar, bölgenin sorunlarını kendi ülkelerine ihraç etmeyi başardılar. Ankara bir Ortadoğu başkentidir artık.

“O kadarına izin verilmez” aymazlığıdır Türkiye’yi bugünlere taşıyan. Kimdi izin vermeyecek olan: ABD, TÜSİAD... Kastedilenler bunlardı ve ne de olsa bir muz cumhuriyeti değildik.

Oysa AKP’yi başımıza musallat eden önce bunlar değil mi? AKP, ABD adına bölgede taşeronluk yapacak, sermaye sınıfı önüne açılan yeni pazarlarda at

ORTADA BİR BAŞARISIZLIK VAR VE BUNUN FATURASI AKP’YE KESİLİYOR DEĞİL; HEP BİRLİKTE GERİ SARMAYACAĞIZ. RESTORASYONUN BAŞARISIZLIĞI-FATURA DENKLEMİ, KENDİLİĞİNDEN BİR OLUMLULUĞA İŞARET ETTİĞİNDEN FAZLA PRİM VERMEMEK LAZIM.

koşturacaktı. Sınırlar önemsizleşecek, bir ucundan da Kürtler tuttu muydu kim durdurabilirdi ki Türkiye’yi! Bakınız Öcalan’ın İslam Kardeşliği... Ortada bir barış süreci falan olmadığını, bunun ancak ortak bir suçta bulaşmış-bulaşacak iki kişinin birbirini kollamasına benzebileceğini söylediğimizde, bozgunculuk yaptığımızı iddia ediyorlardı. Şimdi kendi elleriyle halkı katlediyorlar.

KAOS KORKUSU

Büyüyen Türkiye masallarını dinlerken komşuda yanan yangının dumanı da görünmeyecekti elbette. Gel gör ki ancak merkez emperyalist ülkere ait bir lüks olabilir, bin bir türlü belayı musallat ettikleri bölgelerdeki felaketi evlerinde huzurlu bir şekilde tv’den izlemek.

Herkesi bir kaos korkusu almış gidiyor şimdi, sanki daha önce bir denge varmış gibi.

Oysa hep beraber bir yanılşamayı yaşıyordu Türkiye. Çünkü kaos, dengesizlik varsa heryerdedir; bir dönem için tahterevallinin yükselen ucunda olmanız, hiç inmeyeceğiniz anlamına gelmez. Üstelik o tahterevalliyi başkaları sallıyorsa.

Şimdi o noktadayız.

Bölgesel restorasyon projesinin ABD açısından mutlak bir başarısızlığa uğradığı, bunun türevi olarak AKP’nin de kaybedeceği düşüncesi bir yanlıdır.

Arap Baharı adı da verilen bölgesel

restorasyon projesi, Müslüman Kardeşler ve Türkiye şubesi AKP’nin siyasi hegemonyasının kurulması anlamında başarısızdır. Ancak ABD açısından bir mağlubiyet ve fiyasko olduğunu söylemek mümkün değil, Suriye’deki Rus duvarına çarpılmasına rağmen Mısır’dan Libya’ya, Irak’tan Suriye’ye bölgedeki statüko, eski haline getirilemeyecek şekilde parçalanmış, bölge emperyalist müdahalelere karşı daha kırılğan hale gelmiştir. Arap Halkları için bir kale niteliği taşıyan Suriye’nin eski pozisyonunu elde etmesi artık pek mümkün görünmüyor. Üstelik bu saydığımız ülkelerin hepsinde laik kuvvetler güç kaybetti, din ve mezhep motiflerinin arkasına gizlenmiş sermaye güçleri elini güçlendirdi. Bölge halklarına uzun vadede en büyük zararı bunun vereceğini, ABD açısından kazanç hanesine yazılacak olanın da bu olduğunu söylemek lazım.

Söylediklerimiz Türkiye için geçerli değil mi? Bunların altını şunun için çiziyoruz: Ortada bir başarısızlık var ve bunun faturası AKP’ye kesiliyor, gözden çıkarılıyor değil; hep birlikte geri sarmayacağız ülke olarak, bundan sonraki süreçte ne olursa olsun. Restorasyonun başarısızlığı-çıkarılan fatura denklemi, kendiliğinden bir olumluluğa işaret ettiğinden tam da bu nedenle buraya fazla prim vermemek lazım. Erdoğan figürünün ya da bölgesel planların başarısızlığı üzerine fazla odaklanmak, sermaye sınıfının ve ABD’nin yol aldığı cepheleri görmezden gelmeye neden oluyor.

Açık ki yıkılan statükonun yerine yenisinin kurulması anlamında olmasa bile bölgenin dinci-liberalizasyonunda mutlak bir yol alınmıştır. Buradan bir denge çıkar mı sorusu, müneccimliğe girer. Üstelik denge arayışı bugünün dünyasında pek lüks kaçabilir.

Ama düzenleme dönemlerinde birilerine fatura çıkmak zorunda.

Kaosun ihracı ve akabinde olabilecek senaryolar, Erdoğan’ın gitmesi-götürülmesi, AKP içinden bir başka ekibin öne çıkması vs... Bunların hiçbirisi, Türkiye’de olumlu anlamda bir geri dönüşe neden olmayacak, tıpkı Ortadoğu’daki hiçbir ülkede olmadığı gibi.

Bu nedenle diyoruz; tüm kan ve gözyaşına rağmen, olası bir restorasyon projesinden hayırhah bir sonucu beklemek, tıpkı bir dönem “Büyük Türkiye” masallarını dinlemek kadar vahim bir aymazlık olacaktır. Çünkü tahterevalli başkası tarafından sallanmaktadır ve her çıkışın bir inişi mutlaka olacaktır.

■ Volkan Algan

Kurbağayı kaynar suya atarak öldürmek

ÖNCEKİ KATLIAMLARDAN SONRA, BATI'NIN OLAĞAN TEPKİSİ KINAMAK, MÜTTEFİKLERİNE "ÖYLE DEĞİL DE ŞÖYLE YAP" MESAJLARI VERMEK İKEN, SON KATLIAMLA BİRLİKTE, ERDOĞAN YÖNETİMİNDEKİ BİR TÜRKİYE'NİN HEM ÜLKEYİ HEM DE BÖLGEYİ BELİRSİZLİK VE İSTIKRARSIZLIĞIN İÇERİSİNE YUVARLADIĞI TEZİ İŞLENMİŞTİR.

A slında Kızılay'daki katliamdan önce sertleşmişti salvolar. Batı basınında, dönüşümlü olarak, mütemediyen Türkiye'nin bir Batı ülkesi olmadığına, bu "Müslüman demokrasi"nin kaosu kısıpına geldiğine, hatta Erdoğan'ın istifa etmesi gerektiğine ilişkin yazılar çıkıp duruyordu. Yazılar, Erdoğan'ın bir zamanlar ne kadar da gelecek vaat ettiğine, ama bir süredir, hem Suriye'de cihatçıları desteklediğine, hem de içeride Kürtlere ve "muhalafete" karşı giriştiği cadı avına odaklanıyordu. Tüm göstergeler, bir zamanlar Batı'nın en önemli müttefiklerinden Müslüman ve istikrarlı Türkiye'nin, uçurumun kısıpına geldiğine, gittikçe otoriterleşen bir rejim altında kendi varlığını dahi sürdüremez hale geleceğine işaret ediyordu.

Derken, ABD Başkanı Barack Obama'nın Erdoğan hakkındaki sözleri "bomba" etkisi yarattı. Obama, bir zamanlar çok güvendiği eski dostunun tam bir "fiyasko" olduğunu büyük bir rahatlıkla söylüyordu.

Katliamdan sonra Batı'daki yayınlar ve tepkiler ise, Erdoğan ve dar grubunun süregiden şiddeti nasıl durduracaklarına dair bir fikirlerinin olmadığı yönündeydi. Örneğin, The Guardian'da çıkan bir makalede, son patlamaya Türkiye'nin liderlerinin "düşünmeden tepki verdiği" öne sürülüyordu. Ancak bu kadar da değil. Aynı yazıda, ABD ve AB'nin, "stratejik olarak önemli" Müslüman, NATO üyesi ve AB üye adayı ülkeye nasıl destek olacağını belirsizliği vurgulanıyordu. Yazara göre Erdoğan yönetimi altındaki Türkiye, Batı'nın çözölen bir müttefiki ve Avrupa'nın da hayali dostuydu.

AB VE ABD ARTIK "TEDİRGİN"

Katliam öncesindeki 1 haftanın ve katliam sonrasının bir bütün olduğuna dikkat çekmek gerekiyor. Daha önceki katliamlardan sonra, Batı'nın olağan tepkisi kınamak, müttefiklerine "öyle değil de şöyle yap" mesajları vermek, yahut PKK'ye "sınırı aşma" demek iken, son katliamla birlikte, Türkiye'nin kaosa yuvarlanma ihtimali resmi ağızlardan dile getirilmeye başlanmış, ülkenin çözölmeye/dağılma sürecine girdiğine ilişkin imalar yazılıp çizilmiş, Erdoğan yönetimiindeki bir Türkiye'nin hem ülkeyi hem

KATLIAMDAN SONRA BATI'DAKİ YAYINLAR VE TEPKİLERDE ABD VE AB'NİN, "STRATEJİK OLARAK ÖNEMLİ" MÜSLÜMAN, NATO ÜYESİ VE AB ÜYE ADAYI ÜLKEYE NASIL DESTEK OLACAĞININ BELİRSİZLİĞİ, ERDOĞAN YÖNETİMİNDEKİ TÜRKİYE'NİN, BATI'NIN ÇÖZÖLEN BİR MÜTTEFİKİ OLDUĞU VURGULANIYORDU.

de bölgeyi belirsizlik ve istikrarsızlığın içerisine yuvarladığı tezi işlenmiştir. AB ve ABD artık "tedirgin"dir, Türkiye'deki şiddet kontrolden çıkma eğilimine girebilir ve Ortadoğu'daki tek istikrarlı Müslüman demokrasi çöküşün eşğine gelebilirdi.

Kurbağayı öldürmenin tek yolu birdenbire kaynar suya atmak değil elbette. Ama köşeye sıkıştırdıkları kesin. Bunu, İsrail basınından anlayabiliyoruz. Haaretz'de katliamdan sonra çıkan bir yazıda, ABD'nin Türkiye'yi Suriye'den uzak tutmak ve Cenevre'de Kürtleri engellemek karşılığında, AKP'nin Kürt illerindeki vahşi saldırısını devam ettirmesine kredi açtığı söyleniyordu. AKP ise Rojava ile Kuzey'e bir gözle bakıyordu. AKP'nin "ikisi birbirine bağlı" tezinin doğru olduğunu kabul etmek durumundayız; hem Kürtlerin de benzer bir yerde durdukları görülüyor. Bununla birlikte, AKP tuzağa ve kısır döngünün içine hapsediliyor: Suriye'deki etki alanı daralırken, buraya müdahale edemiyor, öte taraftan kendi Kürtlere vurdukça, içerideki gerilim ve kaos potansiyeli artıyor.

ABD'de bazı odakların bu kısır döngüyü, Kürtlere ABD desteğini keserek aşmaya çalıştığı biliniyor. "Kürtlere bu kadar destek vermekle çok mu ileri gittik?" soruları sağda solda daha fazla işitmeye başlandı. Hatta, ABD basınında, "Kürtler ABD'den bir kazık yemeye daha hazırlanmalı" yazıları yayımlanıyor. Bununla birlikte, "sorunun kaynağı"nın Kürtler değil, Erdoğan olduğunda herkes hemfikir.

Erdoğan ile Türkiye kapitalizminin ve onun emperyalist ağabeylerinin iç içe geçmişliği en büyük sorunu oluşturuyor. Bu nedenle, Erdoğansonrası senaryoları tartışılırken, Türkiye'nin varlığının da tartışılmaya başlanması saçma değil. Geçen hafta, Cumhuriyet'in kendisi ile Türkiye'nin varlığı arasında bir bağ bulunduğunu, birincisinin iflası ile ikincisinin de sorgulanmaya başladığını söylemiştik. Türkiye, merkezi yönetim gibi görünen gevşek bir Roma'dır artık; parçalarına ayrılması ve Ortaçağ'ın gelişi, delimizin son yıkıcı misyonudur.

■ Erman Çete

HALKLARIMIZIN VE SOSYA

AKP diktatörlüğünün ve Kürt milliyetçiliğinin restleştiği ve diğer herkesi taraf olmaya çağırdığı bir ortamda Newroz nasıl kutlanır?

Kürt halkının mücadelesiyle bütün komşu halklara ve insanlığa barış çağrısı olarak armağan olan Newroz'dan söz ediyoruz. 2016 Newroz'u korkular, ölümler, umutsuzluk ve çıkışlar içinde geldi. Bayram ve ölüm kavramları nasıl yan yana gelir?

Bir yol bulmak, bu dayatmaya teslim olmamak yine de mümkündür. Daha doğrusu, bugün mutlaka mümkündür.

Komünist Parti barıştan, kardeşlik, insanlıktan yana herkesi bu zorunlu çıkışa çağırılmaktadır.

Kürt sorunu elbette ulusal bir so-

rundur, bir kimlik sorunudur; aynı zamanda kültürel bir sorundur; bölgesel bir sorun, jeopolitik bir sorundur ve bir emek sorunudur. Ankara'da bir ay içinde iki kez patlayan bombaların gösterdiği gibi yalnızca devletten ibaret olmayan bir şiddet sorunudur... İstersek bu listeyi uzatabiliriz de. Ancak bu listeyi eksik bırakmamaktan, Kürt sorunu dendiğinde akla gelebilecek ve her biri geçerli maddelerden bir tekini bile atlama-maktan daha önemlisi, sorunun belirleyici olan boyutunu seçmektir.

Bu seçişi sağlıklı biçimde yapmak bizi çözüme yaklaştırır. Yanlış seçişin sorumluluğuyorsa artık çok ağır. Yanlış seçişler insanlarımızın onar yüzer ölümüyle sonuçlanıyor.

Kürt sorunu her şeyden önce emek sorunudur. Kürtlerin bir ulus olarak sahip oldukları ortak payda sınıfsal olarak bölünmüştür ve Kürt emekçilerinin sorunu aynı za-

manda anadili farklı olan, ama bu ülkeyi paylaşan diğer emekçilerin de sorunudur.

Başlangıç noktamız bu olmak zorundadır. Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Çerkez ve diğer emekçilerin, birinin diğerinin ezilmesinden, kimliğinin reddinden, aşağı görülmesinden elde edecekleri herhangi bir yarar bulunmuyor.

Oysa tersi doğrudur. Sermaye sınıfı, emperyalistler ve gericiler emekçilerin bölünmesi sayesinde, emekçiler ortak çıkarlara sahip olduklarının ayırına varmadıkları sürece kendi paylarına büyük yararlar sağlamaktadırlar.

Bir kimlik grubunun bir diğerini aşağılaması, ezilmesine göz yumması veya bunu desteklemesi kimlikler arasındaki rekabetin değil, sınıflar arasındaki mücadelenin ürünüdür. Kürt düşmanı Türkler ve Türk düşmanı Kürtler, ülkemiz işçi sınıfının bölünmesini ve Türk ve Kürt işçilerinin kendi egemenlerinin peşine takılmasını resmediyorlar.

Bu durumu reddediyoruz.

Kürtlerin ve başkalarının anadillerini özgürce kullanmalarında, kültürlerini geliştirmelerinde Türk emekçilerini rencide edecek bir şey yoktur.

Komünistlerin savunduğu eşitlik anlayışının özünde işçilerin kardeşliği yatıyor.

Milliyetçilikler yoluyla birbirine düşman edilen, birbirini öldürmeye itilen her kökenden emekçilerin sınıf kardeşliği!

Milliyetçi yollar onulmaz acılarla tükendi. AKP diktatörlüğünün Kürt düşmanlığı yalnızca son aylarda

LİZMİN YENİ GÜNÜ İÇİN...

bir dizi Kürt kentinin, mahallesinin yerle bir edilmesiyle somutlandı. Devlet terörü Kürt düşmanlığıdır, emek düşmanlığıdır, insanlık düşmanlığıdır. Yüreğimiz ve bilincimiz sokağa çıkma yasağı bitip cenaze töreni yapılması mümkün olana kadar buzlukta bekletilen o minicik bedenlerin, beyaz bayrak sallayarak cenazesini taşıırken kurşun yağmuruna tutulan Kürt insanların yanındadır. Bu alçaklığı vatan savunması diye yutturmaya kalkanlar sadece Kürtlerin değil bütün ülkemizin düşmanlarıdır.

AKP faşizminin ve ona açık çek verdiğini ilan eden sözde muhaliflerin karşısında safımızı kardeşlikten yana belirledik.

Kürt milliyetçiliğinin ilan ettiği kısasa kısas yöntemini de kuvvetle reddediyoruz. Yüreğimiz ve bilincimiz servis aracının veya belediye otobüsünün içinde kavru olarak ölen kardeşlerimizin yanındadır. Bu katliamları özgürlük mücadelesi diye yutturmaya kalkanların Kürt halkımızı temsil ettikleri iddiasını ciddiye almayız.

Kürt milliyetçiliğinin ve onun kuyruğuna takılanların kör şiddetinin karşısında safımızı kardeşlikten yana belirledik.

Yanlış yolların sadece acıya çıkması bir rastlantı değil. Bu bir kaçınılmazlık.

Komünistler bir yanlışlığı diğerine tercih etmezler. Komünistlerin dilinde ehveni şer, kötünün iyisi yoktur. Komünizm başlı başına bir alternatiftir. Tüm kökenlerden emekçi halkımızı eşitliği, adaleti, özgürlüğü ilke edinen sosyalizme çağırıyoruz.

* * *

Dinci gericiliğin Türklerin ve Kürt-

lerin ortak paydasını din kardeşliği olarak göstermesini reddediyoruz. Din farklı ulusları kardeşleştirmez. Kadını aşağılayan gericiler ulusların arasında nasıl bir eşitlik kurabilirler? Başka mezhepleri katli vacip sayanlar kardeşliği değil suç ortaklığını kurabilirler ancak!

"Hepimiz Müslümanız" sözü çok söylendi ve arpa boyu kadar bile yol alınmadı. Dinin toplumsal bir sorunun çözüm anahtarı yapılmaya kalkışılmasını reddediyoruz.

Komünistler dinin siyasetten bütünüyle uzak tutulmasını savunuyorlar. Kardeşlik mi? Önce laik olacağız! Önce dini vicdanlara bırakacak ve toplumsal sorunlara kendi ilkelerimizle yaklaşacağız.

* * *

Emperyalizmi, emperyalistlerin müdahalesinden özgürlük çıkacağı fikrini reddediyoruz.

Ortadoğu halkları Ortaçağda takılıp kalmış ve kendilerini idare etmekten aciz vahşiler değildir. Bölgemizin halkları emperyalizm tarafından bölünmekte, biri diğerine düşman edilmektedir.

Türk ve Kürt milliyetçileri ve egemenleri arasındaki mücadele emperyalizme yaranma yarışıdır. Amerikan koalisyonlarındaki yerini biri diğerine karşı güçlendirmeye çalışmak işbirlikçiliktir. Emperyalizmle işbirliğine girmek, hepsi bir yana, egemenlik iddiasının terkidir. Kaderini başkalarına devredenler kimi özgürleştirebilir ki?

Bütün tarihi boyunca bütün dünyayı kana bulayanları, özgürlük sloganlarının gölgesinde karşı milliyetçiliği yok

etmeye çağırmak, kah NATO'yu göreve davet etmek, kah uluslararası gözlemci istemek, kah Patriot füzelerine kucak açmak, kah devrim yapıldığı söylenen bölgelerde yeni üslere toprak tahsis etmek... Komünizm bunların reddidir. Komünizm bağımsızlığı ve emperyalizmle her tür ilişkinin kesilmesini ilke edinen bir başka alternatiftir.

* * *

Newroz yeni gündür.

Halklarımız için yeni bir güne doğru yürümenin koşulları var.

Komünist Parti işte o koşulları ilke edinenlerin partisidir. Komünist Parti Türk, Kürt ve diğer emekçilerin partisidir. Komünist Parti gericiliği, emperyalizmi ve sermaye düzenini reddeden partidir.

Newroz'un ilkeleri de bunlar olmak zorundadır.

Böyle olacaksa yeni gün barış ve kardeşliktir. Barış ve kardeşlik afaki sloganlar değil, sömürüye, savaşa, yaranmacılığa, kan siyasetine karşı mücadeledir. Bu mücadele sosyalizme bağlanmak zorundadır. Sosyalizm bir hoş seda, bir rüya değil. Son derece acil, somut. Sosyalizmin olmadığı yerde bizim insanlarımızın ölmesini, ülkemizin kanamasını durduramayız.

Komünist Parti tüm emekçi halkımızı bu acılı ülkemizde yeni bir sayfa açmaya, yeni bir gün kutlamaya çağırıyor.

**KOMÜNİST
PARTİ**

Rus çekilmesinde üç senaryo

PUTİN'İN, SURIYE'DEKİ HEDEFLERİNE ULAŞTIKLARINI VE BARIŞ MÜZAKERELERİNİN DAHA CİDDİ BİR HAVADA GEÇMESİ İÇİN BU KARARI ALDIĞINI AÇIKLAMASIYLA BİRLİKTE, BAŞTA BATI DÜNYASI OLMAK ÜZERE HERKES NEDENLERİNE İLİŞKİN SPEKÜLASYONLAR YAPMAYA BAŞLADI.

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, pazartesi akşamı herkesi şaşırtan bir kararla, Suriye'de bulunan Rus güçlerine "geri çekilme" emrini verdi. Putin, Suriye'deki hedeflerine ulaştıklarını ve barış müzakerelerinin daha ciddi bir havada geçmesi için bu kararı aldıklarını açıkladı.

Kararın duyurulmasının ardından, başta Batı dünyası olmak üzere herkes nedenlerine ilişkin spekülasyonlar yapmaya başladı. ABD medyasında olağan "Rusya batağa saplandı" tezini öne sürenler zafer kazandıklarını düşünürken, ABD'li yetkililer konu hakkında sağlam bilgilerinin olmadığını, çekilme açıklamasını araştıracaklarını duyurdular.

Gerçekten de, Rusya'nın yakın zamana kadar Suriye'deki askeri gücünü geri çekeceğine ilişkin pek emare bulunmuyordu. Bununla birlikte, Moskova'nın hedeflediği şey "topyekün savaş" da değildi. Bu noktayı akılda tutarak, çekilme tartışmalarında ihtiyatı elden bırakmadan, bazı senaryolar sıralanabilir:

1) Rusya yenildi, hedeflerine ulaşmaktan uzak kaldı, ekonomik olarak sürdürülemez bir savaşa girdi: Sondan başlamak gerekirse, verilere göre Rusya, Suriye'deki operasyonları boyunca savunma bütçesinin yalnızca 50'de 1'ini harcadı. Ülkenin savunma ihracat şirketi Rosobronexport'un 2015 yılındaki silah ihracatı, Suriye'deki harcamaların 15 katıydı; 2016'da da benzer bir eğilim olacağı tahmin ediliyordu.

Rusya'nın hedefleri ise, yukarıda deği-

nildiği gibi, topyekün savaşı kapsamıyor. Eurasia Daily Monitor'da yayımlanan bir makalede, Rus ordusunun Suriye'de asimetrik savaş yürüttüğü, yüksek teknoloji merkezli savaş metotları ile geleneksel yolları birleştirmeye çalıştığı anlatılıyordu. Bu asimetrik hedefler doğrultusunda, ordu şunları yapmaya çalıştı: a) Hava saldırıları ile cihatçıların altyapısını, militan gücünü ve ikmal hatlarını bozmak b) Suriye ordusunun savaş kabiliyetini yükseltmek, silah sistemlerini geliştirmek, enformasyon savaşında güçlendirmek ve gerginliği yükseltme hakimiyetini sağlamak c) Türkiye'nin tutarsız konumunu kullanarak, NATO müttefikleri içerisinde bölünmeler yaratmak.

Moskova'nın bu üç hedefine de büyük oranda ulaştığı söylenebilir.

2) Putin ile Esad arasında çatlak oluştu, Putin Esad'a ders vermek istedi: Bu, Batı basınında öteden beri dile getirilen bir iddia. "Esad ha düştü ha düşecek" tezinden farklı olmasa da, Rusya'nın son haftalarda bu ateşe bazı odunlar attığı sır değil. Bunlar arasında ilk kez Esad'ı kamuoyu önünde "azarlamak", Suriye'nin sınırlı bir şekilde bölünmesine, yani federasyona yeşil ışık yakmak, İsrail ile iyi ilişkileri koruması nedeniyle İran ve Hizbullah'a yönelik bazı tutumlar geliştirmek sayılabilir.

Bütün bunlara rağmen, Rusya'nın Esad'ı bir kalemde "sattığını" düşünmek için hem erken, hem de "Esad değilse kim?" sorusunun yanıtı kimse için yok. Putin, müttefikine bazı gözdağları veriyor olabilir, ancak sonuç "Esad bitti" değil henüz.

3) Rusya, ABD ile anlaşmalı olarak geri çekiliyor. Karşılığında ise "bir şey" aldı: Bunun, görünenin arkasındakini göstermesi bakımından, en akla yakın tez olduğu söylenebilir. Ancak en karmaşık olanı da bu.

Teze göre, ABD ile Rusya anlaştı. Bu anlaşmanın emareleri, Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un, "Palmira'ya biz yürüyeceğiz, Rakka'yı ABD'ye bıraktık" sözlerinde seziliyordu. Fakat soru hâlâ ortada: Ne konuda anlaştilar?

Akla yatan görüşlerden bir tanesi, Al Monitor'dan Laura Rozen'e konuşan eski bir Rus diplomata ait. Birincisi Rusya ile ABD, siyasi geçiş ve Cenevre sürecine ilişkin bir dizi konuda anlaşmış olabilir. İkincisi ise, Rusya, Suudi Arabistan'la anlaşmış olabilir. Diplomata göre, bölgedeki Esad karşıtı ülkeler bunu bir zayıflık olarak görüp saldırıları artırırlarsa, "kuşlar geri gelebilir." Çünkü çekilme kısmi ve Rus altyapısı hâlâ Suriye'de.

"Anlaşma"nın Nusra Cephesi'nin ezilmesini kapsadığı yönünde iddialar mevcut. Türkiye'nin alelacele Ankara'da silahlı çeteleri toplayarak bir "ortak ordu" kurma çabasına girişmesi bunun işareti sayılabilir. Bir de, İdlib'de Nusra'nın "ılımlılara" karşı bir kez daha ön alma çabasına girip bir "cihatçılar arası savaş" başlatmaya çalışması da cabası.

Diğer bir olasılıksa, ABD ile Rusya'nın Erdoğan'ın geleceğine ilişkin bir anlaşmaya varmış olması. Düşük olmayan bu ihtimal gerçekse, sonuçları çok yakında görülecek demektir.

SANCAKTEPE - 25 MART CUMA 20.00

AYDEMİR GÜLER - HÜSEYİN AYGÜN
ORHAN GÖKDEMİR - ATTILA ÖZDEMİR

KARACA DÜĞÜN SALONU

İNÖNÜ MAH. ESKİ ANKARA ASFALTI AŞIK VEYSEL CD. NO:2 SANCAKTEPE/İSTANBUL

Ben de
Varım

ESKİŞEHİR - 26 MART CUMARTESİ 17.00

HÜSEYİN AYGÜN - ÖZLEM ŞEN ABAY

TAŞBAŞI KÜLTÜR MERKEZİ - KIRMIZI SALON

ARİFİYE MAH. BELEDİYE SK. VARDAR İŞ MERKEZİ, B BLOK

KADIKÖY - 26 MART CUMARTESİ 15.00

ENVER AYSEVER - SEVİNÇ ERBULAK - KEMAL OKUYAN

CADDEBOSTAN KÜLTÜR MERKEZİ

CADDEBOSTAN MH., BAĞDAT CAD. HALDUN TANER SOK. NO:11, KADIKÖY

ÇANAKKALE - 27 MART PAZAR 14.00

ENVER AYSEVER - BARIŞ TERKOĞLU

BELEDİYE NİKAH SALONU

PROF. DR. TÜRKAN SAYLAN SOSYAL TESİSLERİ ÜST KATI

GERİCİLİĞE

KARŞI

**AYDINLANMA
HAREKETİ**

 aydinlanmahareketi

 aydinlanma2016

 aydinlanmahareketi.org

KEMAL OKUYAN

Bombaların ardın

Ankara'daki bombalı saldırının ardından yaşanan gelişmelere kısaca göz atalım.

Henüz üstlenilmese de, saldırının PKK ya da yan örgütleri tarafından düzenlendiği anlaşılıyor. Hem PKK yöneticilerinin açıklamaları hem diğer bulgular bu doğrultuda.

"Şiddeti tırmandıracağız" söylemine eklenen "Erdoğan'ı düşüreceğiz" iddiası, toplumun ilerici, hatta şimdiye kadar Kürt hareketine yakın duran kesimlerini ikna etmemişe benziyor. Ya Erdoğan'ın böyle geriletileceğine inanılmıyor ya da bu gerçekleşse bile, bunun hayırlı bir sonuç vermeyeceği düşünülüyor. İşin insani boyutlarıysa herkesin malumu...

"Gördünüz mü vahşeti" diye ilk andan beri üste çıkmaya çalışan hükümetin, kendi tabanı dışında pek inandırıcı olamadığı da ortaya çıktı. Hemen panik içinde AKP'ye açık çek veren Kılıçdaroğlu'nun tersine, artmakta olan şiddetin sorumluluğunun hükümette, hatta Erdoğan'da olduğunu ileri sürenler çoğalıyor.

Buna rağmen, hükümet yalnız PKK ile değil, kendisine karşı olan herkesle giriştiği mücadeleyi keskinleştirmeye kararlı. Kandil'den gelen açıklamalar ise, hiç değilse belli bir süre, Ankara'da yaşananlara benzer saldırıların yaşanacağına işaret ediyor.

Kendine zarar vermeden şiddeti tırmandırma politikasının sınırına gelmiş AKP ile son birkaç yılda batıda elde ettiği siyasal etkiyi bu şiddet sarmalında hızla yitirmeye başlayan Kürt hareketi nereye gidiyor?

Farkında değiller mi?

Batılı ülkelerden geldiği söylenen "Suriye Kürtlerine karışma, içeride ne yaparsan yap" mesajına mı güveniyor Erdoğan?

Yoksa Kürt savaşının tırmanmasının milliyetçi kesimlerle olan ittifakını sağlamlaştırarak kendisini ayakta tutacağından emin, sonuna kadar gitmeye mi karar verdi?

PKK çaresizlik ya da başka yol bulamadığı için mi kestirip attı?

Bu sorulara dar bir zaman diliminde yanıt bulmaya çalışmak yanıltıcıdır. Bugün egemenlerin dünyası, insanın değersizleştiği, milyonların çilesinin kimseyi ilgilendirmedeği, yüzbinlerin oradan oraya sürüklendiği, alabildiğine soğukkanlı ve acımasız bir dünyadır. Kanlı bir dünyadır.

Belli bir değerler sistemi ile hareket eden hiçbir büyük güç yoktur. Dolayısıyla bugün bölgemizdeki karmaşayı yönetmeye çalışan aktörlerin davranışlarını öngörmeye ya da okumaya çalışırken

onları her tür etik parametrenin dışına çıkarmak zorunludur.

Her zaman söylüyoruz; burada çatışan çıkarlar, son tahlilde paranın yoğunlaştığı odaklar arasındaki mücadeledir; tekeli sermayenin kendi iç çelişkileridir, emperyalist sistemin içindeki derin çatlaklardır. Gerisi onlar açısından hikâyedir; bizim hikâyemiz!

Bu mücadelenin dışına çıkmak için, "bağımsız" bir sınıfsal rota ve ideolojik temele sahip olmak gerekir.

AKP kendisi önemli bir burjuva aktör olsa da, bütün bu bölgesel karmaşa içinde en güçlü oyuncularından birisi değildir ve hızla irtifa kaybetmektedir.

PKK bölgenin en örgütlü devlet-dışı gücü olsa da, büyük güçlerin mücade-

“**TOPLUMDA BU KARMAŞADAN ÇIKMAYI, KURTULMAYI İSTEYENLERİN SAYISINDA BÜYÜK ARTIŞ VAR. TÜRKİYE'NİN GELECEĞİ TAM DA BURADA. YA BURAYA AYDINLANMACI, İLERİCİ, SINIF KARAKTERİ ÇOK BELİRGİN VE ETİK BİR MÜDAHALE YAPILIP, BU ARAYIŞIN GEÇECEĞİ BİR YOL AÇILACAK YA DA... BÜYÜK TRAJEDİYİ HEP BİRLİKTE YAŞAYACAĞIZ. ANCAK ARAYIŞI CİDDİYE ALMAK GEREKİYOR. GEREKİYOR Kİ, UYGUN YANITI VEREBİLELİM.**”

dan bir yazı daha...

sindeki dengelere göre konum almakta ve "ulusalcılık" gibi, geniş bir ittifak sistemine ve ilkesiz siyasete izin veren bir ideolojinin arkasına sığınmaktadır.

İki aktörün birbiriyle ilişkisi ve mücadelesi daha derin bölgesel dinamiklere tümüyle bağımlı olamaz, ama o dinamiklerin oluşturduğu iklimde süregelir.

Bu iklim, AKP ile Kürt hareketi arasındaki gerilimde somut bir "kazanan" a asla izin vermez.

(Mücadelenin devletle PKK arasında geliştiği, dolayısıyla bu değerlendirmelerin eksikli olduğu itirazı ilk bakışta haklı gözükse de, bugün geniş anlamıyla sermaye egemenliği ve onun aygıtla-

ıyla AKP arasında bir özdeşlik kurmak yanlış. Bir özne olarak ve en geniş anlamıyla devlet daha farklı bir düzlemde ve kendi kaderini AKP'ye teslim etmiş filan değildir.)

Dolayısıyla şu dar zaman aralığında şiddeti tırmandıran, daha da tırmandıracak olan tarafların kendi adlarına elde edeceği bir sonuç bulunmamaktadır.

Erdoğan'ın Kürt isyanını bastırıp muzaffer bir başkana dönüşmesi, ABD, Rusya ve Almanya ile Türk büyük burjuvazisinin

isteyeceği son şeydir. Bu ancak ve ancak bu sayılan güçler arasındaki gerilimin kontrolden çıkması ile mümkün olabilir.

Evet bir olasılıktır. Ancak siyasete analiz, baskın eğilime yaslanarak yapılmalı, öngörülerek buna dayandırılmalıdır. Suriye'deki gelişmeler Rusya ve ABD'nin kontrolsüzlüğü kontrol altına aldığına işaretler.

Bu anlamda AKP kendini savunmak için şiddeti tırmandırmakta, PKK ise, liderlerinin çok açık belirttiği gibi, kimse tarafından istenmeyen bir aktörün bu saldırılarına aynı yöntemle yanıt vermektedir.

Bu yöntemler Erdoğan'ın bir yere kadar işine gelir. Bir yerden sonra... Tutunamaz. O noktadayız.

Peki bu Ankara'daki şiddeti meşrulaştırır mı?

İnsani, etik yönünü bir kenara bıraktığınızda bile, hiçbir biçimde meşrulaştırmaz. Çünkü buradan Türkiye adına geriye kalacak seçenekler bellidir:

İç savaş... Bölünme... Dağılma... Ordunun devreye girmesi... Dış müdahale...

Daha yumuşak geçişlerde ise kalıcı düşmanlıklarla baş başa kalmamak.

Yumuşak geçişlerin ne anlama geldiğine girmiyorum bile; azıcık Gül, azıcık ılımlı İslam, biraz Arınç, çok çok çok çok yenilenmiş CHP...

Aşırı keskin geçen bir dönemden sonra, bu seçeneğin önünü açacak sürpriz manevralarla karşılaşsak kimse şaşırmasın. Dediğim gibi ana ya da kısa bir zaman dilimine bakarak olanları anlamak mümkün değil.

Peki bütün bunlar Türkiye komünist hareketi için ne ifade ediyor?

Toplumda bu karmaşadan çıkmayı, kurtulmayı isteyenlerin sayısında büyük artış var. Türkiye'nin geleceği tam da burada.

Ya buraya aydınlanmacı, ilerici, sınıf karakteri çok belirgin ve etik bir müdahale yapıp, bu arayışın geçeceği bir yol açılacak ya da...

Büyük trajediyi hep birlikte yaşayacağız.

Ancak arayışı ciddiye almak gerekiyor. Gerekliyor ki, uygun yanıt verebilelim.

Hekimlere 'ölümüne çalışma' müjdesi

HEKİMLER NE KADAR MUTLU OLSALAR AZDIR ARTIK! HEM UZUN YILLAR ÇOK ZOR ŞARTLARDA ÇALIŞTIKLARI KABULLENİLMİŞ, HEM DE 72 YAŞINA GELSELER BİLE BEDENSEL VE ZİHİNSEL KABİLİYETLERİNİ KORUYABİLEN "ÖZEL" İNSANLAR OLDUKLARI TESLİM EDİLMİŞTİR.

Tıp Bayramlarının artık kanıksanmaya başlanan bir yüzü vardır. İktidarlar, her 14 Mart tarihinde hekimlere, onları ne kadar önemsendiklerini göstermek için kimi "müjdeler" verir. "Kutsal işler" kategorisindeki sıralamalarda ön sıralarda yer alan diğer meslek grupları açısından olduğu gibi o günler işte o "müjdeler"e ayrılmıştır. Öyle ki, öğretmenler gününde öğretmenler, tıp bayramlarında hekimler kimi "müjdeler" bekler hale getirilmiştir.

Bu yılki paketin içinden bu kez hekimlerin emeklilik yaşının uzatılması çıktı. Başbakan Davutoğlu 14 Mart'ta yaptığı konuşmada "Hekimlerimiz nöbetlerden itibaren, ihtisastan itibaren zaten zor şartlarda ve sürekli dinamik çalıştıkları için 72 yaşında da Allah'ın izniyle şifa dağıtacak bedensel ve zihinsel kabiliyete sahiptirler, biz buna inanıyoruz" dedi.

Hekimler ne kadar mutlu olsalar azdır artık! Hem uzun yıllar çok zor şartlarda çalıştıkları kabullenilmiş, hem de

72 yaşına gelseler bile bedensel ve zihinsel kabiliyetlerini koruyabilen "özel" insanlar oldukları teslim edilmiştir.

Bu "hak ediş" hekimler açısından önemli görünmektedir. Nedeni ise, hekimlerin bir şekilde sürekli haksızlığa uğramış olduklarını hissetmeleridir. Şiddetle karşı-

laştıklarında rahatlıkla "bu işin fitratında var" denilebilmektedir. "İnsanüstü çalışma" söz konusu olduğunda ise "kutsal iş" vurgusu yine aynı rahatlıkla öne çıkarılır.

Bu kez iş "sıkı" tutulmuş ve verilecek "müjdeler" bir celsede hekimlerin bütün sorunlardan kurtulmalarını sağlayacak

2016 Yılı bütçesinde insana yer yok...

Toplumsal ihtiyaçların değil kânn esas alındığı; yurttaşlardan sağlık primi, katkı ve katılım paylarının alınmasının devreye girdiği zorunlu Genel Sağlık Sigortası (GSS) sisteminin can yakıcı maddeleri 1 Ocak 2012'de yürürlüğe girmiştir. Hükümetin 2016 yıllık planında, sosyal güvenlik başta olmak üzere kamu hizmetlerinin finansmanının kaynağının artık devlet bütçesi değil, bu hizmetleri talep edenlerin yaptıkları ödemeler olacağı vurgulanmaktadır. Sağlık, sosyal hizmet ve sosyal güvenlik gibi hizmetlere ulaşmak ve yararlanmak her insanın hakkıdır. Bu hizmetleri bireysel olarak bir karşılık, "bedel" ödeyerek sunmak, onları "hak olmak"tan çıkarmak demektir...

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (DEV SAĞLIK İŞ) Türk Hemşireler Derneği (THD) Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği (SHUDER) Tüm Radyoloji Teknisyenleri/Teknikerleri Derneği (TÜMRAD DER) Türk Medikal Radyoteknoloji Teknisyenleri/Teknikerleri Derneği (TMRT DER)

bir bütünlüğe oturtulmuştur. Sağlıkta şiddet konusunda; TCK'da yapılacak düzenlemeler ile sağlık personeline yönelik tehdit ve şiddet durumlarında geçerli olan "tutuklama yasağı" kaldırılacak, "aşırı çalışma" konusunda ise "yıpranma payı" gündeme getirilecektir. Hekimlerin emeklilik gelirlerinde düzeltmeler yapılacaktır. Daha da önemlisi, hekimler 72 yaşına kadar çalışabileceklerdir.

GERİCİ VE PİYASACI DÜZEN

Sağlıkta şiddetin önüne geçmek için caydırıcı önlemlerin kuşkusuz bir değeri vardır, ancak her geçen gün boyutlanan ve arada sırada gündeme getirilen caydırıcı önlemlerle hiçbir şekilde azalmayıp sürekli artan şiddet olgusu, bu düzenin her hücrelerinde üretilen bir sarmalın ürünüdür. Gerici düzen sürekli pompaladığı ve meşrulaştırdığı "ilkel tepki" biçimleriyle sağlık emekçilerini yaşamın her alanında "tesadüfen yaşar" insanlar haline getirmiştir.

"Yıpranma payı" ile ilişkili uygulamalar, bu düzen açısından hiçbir zaman, yapılmış bir ayıbın giderilmesi olarak algılanmamalıdır. Piyasalaştırılan sağlık sistemi, her noktasında sağlık emekçilerini daha fazla sömürüye mahkûm ederken, "yıpranan" ve halen "yıpranmayan" tarafların ayrıştırılması olanağı kalmamıştır. Bu cendere içinde yıpranan esas olarak insanlık ve sağlık hizmeti hakkıdır.

Hekimler kaygılı

Hekimler geleceklelerinden kaygılı. Çalışırken emekliliklerine yansıyan güvenceli ücretler alamıyorlar, emeklilikte yoksulluk çekiyorlar. "Performans" sistemi her şeyi içinden çıkılmaz hale sürüklemiş durumda. İş yükü altında eziliyoruz, mesleğimizi layıkıyla uygulayamıyor, bunun sıkıntısını yaşıyoruz.

İşyerlerinde yönetici baskısı bir yandan, hasta ve hasta yakınlarının önü alınamayan şiddeti diğer yandan hekimliği cendereye dönüştürüyor. Yıllardır verilen sözler tutulmuyor, fiili hizmet zammı hayata geçirilmiyor.

Tıp fakülteleri zorda. Tıp eğitimi alarm veriyor, nitelik kaybı çok belirgin, akıl dışı biçimde artan kontenjanlar ve plansız yeni fakülteler nedeniyle yakın gelecekte hekim işsizliği olacağı artık Sağlık Bakanlığı raporlarına da yansımış durumda.

Meslekte yükselmelerde liyakatin yerini kayırmacılık almış durumda.

Asistan hekimler çok zor koşullarda... İşçi sağlığı hizmetlerinde utanç verici bir tablo hakim. Özel sağlık kuruluşlarında hekim emeği sömürüsü sınır tanımıyor. Yapılan tüm düzenlemeler hastane patronlarının kârını katlama, sağlık çalışanlarının haklarını tırpanlama yönünde şekilleniyor.

Dr. Bayazıt İlhan
Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanı

Emeklilik döneminde hekimlerin aldıkları ücretler neresinden bakarsanız bakın gerçek bir düzen ayıbını ifade etmektedir. Bir takım eklerle düzeltme şansının bile olmadığı bir "eşik-altı" düzeyi içermektedir. Bunun nedeni, hekimlerin ücret ödemelerinin, çıplak maaş (2.000 TL seviyesindedir) ve döner sermaye-nöbet ücretleri sistematığı içindeki parçalanmış halidir. Piyasacı sistem, hekimleri performanslarına göre ödeme dizgesi içine sıkıştırırken, gelir kalemlerinin önemli bir bölümü emeklilik günlerine hiçbir şekilde yansımayacak biçimde tanımlanmıştır.

"KABAHAĞIN ÇOĞU SENİN" BE HEKİM KARDEŞİM

Kuşkusuz, sermaye düzeni tüm gericiyi içinde kendisine yakışanı hekimlere yakıştırmaya çalışacaktır. Sorun, düzenin hekimlere niye bunları reva gördüğü değil, hekimlerin, bütün bu iğdiş edilmeyi kabullenip, buna uyum sağlayarak kendilerini bireysel olarak kurtarmanın yollarını bulmaya çalışmasındadır.

Hekimler, artık steteskoplarını önlerine koyup düşünmeliler. Döner Sermaye sistemi çıktığında, ek gelire sahip olacaklarını düşünerek heyecanlanmışlardı. Zamanla kendileri biraz kazandıkça hemen yanı başlarındaki sağlık emekçisinin daha az kazandığını bile görmek istemediler. Kendilerine ucundan ödenen döner sermaye gelirlerinin halkın cebinden giderek daha fazla para çıkması anlamına geldiğini görmek istemediler. Tıpkı Aile Hekimliği geldiğindeki ilk yıllarda önlerine saçılan paraların giderek ellerinden koparılacağını, hatta düzenin bununla da yetinmeyip daha az paraya nasıl daha

fazla çalıştırmanın koşullarını zorlayacağını görmedikleri gibi. Tıpkı sağlıkta özel sermaye üzerinden yürütülen hizmetin önü açıldıkça, kendilerine yeni ve alternatif iş alanı açıldığını görerek değerleneceklerini varsaydıkları gibi.

Ne yazık ki, hekim örgütlenmeleri de önemli bir kısmıyla sözünü ettiğim bu uyumun organize edilmiş örgütlü haline dönüşmek durumunda kalmıştır. Gerici iktidar, tabip odalarında yaklaşan oda seçimlerini de gözetenek, yıllardır popülist politikalarının uzantısı olarak hekimler ile yaşadığı duygusal kopuşu gidereceğini düşünerek, emeklilik yaşını 67 ye çıkarmış, idarenin oluru ile bunu 72 yaşına kadar çıkarabilme "müjdesi" vermiştir.

Bilimi her fırsatta dışlayan, önemsizleştiren, "kutsallık", "kader" ve "inanç" gücünün sarmalıyla sağlık olgusunu biçimlendiren, bakkal ticareti mantığı ile neredeyse tüm sağlık hizmetlerini ticarileştiren, ucuz emek sömürüsü üzerinden sağlık turizmi ile çığır açtığını düşünen gerici iktidar, hekimleri bu düzeyde "mutluluk"lara gark ederken, ne kadar da "cömert" ve "babacan" olduğunu düşünmektedir.

Hekimler, gerici düzenin artık meşrulaştırdığını düşündüğü bu cehennem mahkûm olmayacaklarını her fırsatta ilan edebilecek, bu yönde harekete geçebilecek tarihsel bir mücadele birikimine sahiptir. Hekim hareketinde, gerici ve piyasacı düzene karşı, memleketine sahip çıkacağını haykıran, dayatılan karanlığı kabullenmeyecek, aydınlanmacı bir damar çıkmaktadır. Umut buradadır.

■ Uğur İŞLEK

Dikkat dinci vakıf çıkabilir!

ENSAR VAKFI, İKTİDAR PARTİSİ TARAFINDAN HİMAYE EDİLEN, KAMU VARLIKLARI KENDİSİNE PEŞKEŞ ÇEKİLEN BİR YAPI OLARAK BİLİNİYORDU ZATEN. ŞİMDİ MEZİYETLERİ ARASINA ÇOCUKLARA TACİZ OLAYINI DA EKLEDİ.

Karaman'da AKP ile içli dışlı olduğu bilinen Ensar Vakfı adlı gerici kuruluşun çevresindeki kişilerin kontrolünde olan öğrenci evlerinde yaşanan tecavüz olayı geçtiğimiz hafta sonu en çok konuşulan olaylardan biri oldu.

Türkiye, Ensar Vakfı'nı tecavüzle anmaya başladığında yıl 2008'di. Vakfın Çorum Şube Başkanı olan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni Zekai İşler, iki kız öğrenciye tecavüz suçlamasıyla hapis cezasına mahkûm edilmişti. Çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanarak Çorum L Tipi Kapalı Cezaevi'ne konulan 52 yaşındaki Zekai İşler hakkında iki yıl sonra, 2010'da bir dava daha açıldı. Bu kez bir başka kadın, "Zekai İşler 13 yaşımdayken bana da tecavüz etti" diye şikayetçi oldu. Çorum Ağır Ceza Mahkemesi'nde ikinci bir dava açıldı. İşler 4 yıl 8 ay hapis cezasına çarptırıldı. Tutuklu kaldığı süre ve mahkemede iyi hali nedeniyle de bir süre sonra tahliye edildi.

Ensar Vakfı, geçen hafta başka bir Anadolu kentinde, Karaman'da bu kez çok sayıda çocuğa tecavüz iddiasıyla yeniden gündeme geldi. Ensar Vakfı ve Karaman İmam Hatip Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği (KAİMDER) tarafından kullanılan öğrenci evlerinde bir dizi taciz ve tecavüz vakası yaşandığı ortaya çıktı. Karaman Gazi İlkokulu'nda görev yapan 54 yaşındaki bir ilkokul öğretmeni, vakıf ve dernek evlerindeki din dersleri kurslarına katılan sekiz erkek çocuğa cinsel istismarda bulunduğu iddiasıyla tutuklandı. Erkek öğrencilerin tecavüze uğradığına ilişkin hastaneden de rapor alındığı belirtildi. Bir ortaokul öğrencisinin durumu ailesine anlatması ve ailenin savcılığa başvurmasıyla olay ortaya çıktı. Öğretmen, sorgusunun ardından 4 Mart'ta adliyeye sevk edildi ve tutuklandı. Sağlık raporlarının konulduğu dosya için de "gizlilik kararı" alındı.

#ENSARVAKFIKAPATILSIN KAMPANYASI

Bu iğrenç olayların geçen hafta sonu bir kez daha hatırlanması, kamuoyunda "Ensar Vakfı nasıl bir vakıftır, ne zaman kuruldu, AKP'yle ilişkileri hangi boyuttadır" gibi soruları da gündeme getirdi. Diğer yandan da Twitter'da #EnsarVakfi-Kapatılsın etiketiyle bir kampanya başlatıldı. Skandalın ortaya çıkmasıyla birlikte #EnsarVakfiKapatılsın başlığı sosyal medyada en çok konuşulan konu oldu.

Vakfın geçen ay yapılan 37'inci Genel Kurulu'nda konuşan Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın bu vakıfla olan iyi

ilişkileri kamuoyunda bilinen bir gerçek. Genel Kurul'daki konuşmasında "dindar nesil" hedefini yineleyen Erdoğan, aynı toplantıda profesörlere, doçentlere, yarıdönerci doçentlere "imam hatip okullarında müdür ve yönetici olmaları" çağrısında bulunmuştu.

AKP'İN KORUYUP KOLLADIĞI VAKIF

Gazeteci Derya Kırıcı, 2010'da yayımladığı "Fenerekon" adlı kitabında, Ensar Vakfı ve bu vakfın AKP'yle ilişkileri hakkında geniş bilgiler veriyordu:

"İstanbul Belediyesi, 1 Kasım 2005'te Ensar Vakfı'na metrekaresi 101 liradan okul arazisini sattı. Fakat belediyenin şirketi KIPTAŞ, 10 ay sonra Ensar Vakfı'na sattığı arsanın bitişiğinde, aynı pafta içindeki 4 parseli, metrekaresi bin 260 liradan devretti. Yani İstanbul'da yaşayan 15 milyon insanın hakkı olan bir arsayı, kendi yandaşlarının kurduğu bir vakfa 12 kat daha ucuza aktardı. Böylece, Beylikdüzü'nde bir özel okul arsası metrekaresi bin 400 liradan satışa çıkarken, Ensar Vakfı Başakşehir'deki okul arazisini belediyeden metrekaresi 101 liradan satın almış oldu."

Bir başka örnek:

Ensar Vakfı'nın kurucularından 61 yaşındaki imam Alaeddin Şahin, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne önce aylık 800 lira maaşla imam olarak girdi. Şahin daha sonra belediye şirketlerinde yönetim kurulu üyeliği, belediyenin yazı işleri, reklam, basın yayın, halkla ilişkiler şubelerinde ayrı ayrı şube müdürü yapılarak aylık 7 bin lira maaşlı üst düzey görevlisi haline getirildi.

Bir örnek daha:

Belediyenin 'Hamidiye' adında bir su şirketi var. İşte belediye, kendi imalatı olan bu suyu 2005'ten bu yana Zirve Gıda'dan alıyor. Nasıl olur diye sormayın. Yani belediye, kendi imal ettiği suyu, Zirve Gıda'ya satıyor, bu şirket de belediye şirketinin suyunu üzerine kâr koyarak, tekrar İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne satıyor. Belediye suyunun hortumu ile küpünü dolduran Zirve Gıda'nın üç ortağından Ahmet Karagöz de Ensar Vakfı'nın mütevelli heyeti üyesi. Ali Osman Erilli ise AKP İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi."

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın da kurucularından olduğu bu vakıf, AKP döneminde her istediğini elde etmesiyle, her talebinin yerine getirilmesiyle de tanındı

Küresel gelir adaletsizliği artıyor

GELİR ADALETSİZLİĞİNE DAİR GELECEK İÇİN ÖNGÖRÜLER O KADAR OLUMSUZ Kİ, SERMAYE İÇERİSİNDEN KİMİ SESLER CİDDİ SİYASİ SORUNLARLA KARŞILAŞMADAN ÖNCE KAPİTALİZMİN REFORME EDİLMESİ GEREKTİĞİNİ SÖYLEMEYE BAŞLADI.

Oxfam tarafından yapılan araştırmaya göre, İngiltere'nin en zengin %1'i, 2000 yılından beri ülkede kazanılan 4 trilyon sterlin zenginliğin %25'inin sahibi oldu. Ülkenin en zenginleri zenginleşmeyi sürdürürken, özellikle 2008'in ardından yapılan sosyal devlet harcamalarında önemli kesintiler yapılmaya başlandı. Araştırmaya göre ülkenin %1'i için ortalama servet 3.7 milyon sterlinken, en yoksul %10 için bu rakam 1.100 sterlinde. Dahası 2000 yılına baktığımızda en zengin %1'in ortalama serveti 1.5 milyon sterlin artmışken, en yoksul %10'un servetindeki artış yalnızca 500 sterlin. En yoksul %50 içinse ortalama servet artışı yalnızca %7 düzeyinde.

Oxfam İngiltere'de çok küçük bir grubun ülkenin gelirinin neredeyse tamamına el koyduğuna dikkat çekerken, bu durumun yalnızca İngiltere'ye özgü olmadığını görüyor. Örneğin, Hindistan'da da ülkenin en zengin %1'i, ülkenin toplam servetinin %53'üne sahip. Dünyanın en zengin 62 kişisiyse, en yoksul %50'sinden daha büyük servete sahip. Zenginler gelir artışından yararlanan tek kesim oldukları gibi, vergi ödemek için paralarını "vergi cenneti" adalara kaçırmalarına da göz yumuluyor. Dahası Oxfam araştırmasına göre İngiltere'de planlanan vergi kesintisinden yalnızca "üst-orta ve zenginler" yararlanabiliyor. Vergi kesintisi sebebiyle sosyal devlet

küçüleceği için bu uçurumun daha da açılması anlamına geliyor.

KAPİTALİZM REFORME EDİLEBİLİR Mİ?

Gelir adaletsizliğine dair gelecek için öngörüler o kadar olumsuz ki, sermaye içerisinden kimi sesler ciddi siyasi sorunlarla karşılaşmadan önce kapitalizmin reforme edilmesi gerektiğini söylemeye başladı. Örneğini, Financial Times'ta yer alan bir yazıda, "biz Çinli değiliz" denerek, belki de "Çinlilerin bile" mevcut duruma razı olmayacakları söyleniyor. Yazıda devlet yönetiminin "elitlerin" elinde olduğu ve elitlerle kitleler arasında büyük uçurum olduğu belirtilerek, seçmenlerin aradaki bu fark azaltılmadığı takdirde "dışarıdakilere" yönelerek sistemi "temizlemeye çalışabilecekleri" söyleniyor.

Financial Times, bu durumun yalnızca ABD'de değil Avrupa'da da görülmeye başladığını aktarıyor. Yazıda insanlar öfkelerini dışa vurduktan sonra merkez partilerin güçlü kalmaya devam edeceğine güvenilemeyeceği, bunun riskli bir strateji olduğu söylenerek, hoşnutsuzluk artmaya devam ederse "hem solda hem de sağda", "Latin Amerika stili popülizmin" yayılacağı öne sürülüyor. ABD ve Avrupa'daki seçimlere bakıldığında iddialarındaki haklılık payı görülebiliyor. Ancak bunun yalnızca başlangıç olduğu, yaşadığı sorunlara çözüm arayan halk-

ların "popülist" partilerden uzaklaşarak daha ciddi partilere yaklaşacağı da söylenebilir. Bunun ilk örneklerini ABD'de "demokratik sosyalist" Bernie Sanders'ı eleştiren sol tabanın oluşmasında görebiliriz. ABD'de yeniden açılan sosyalizm tartışması, düzenin içinde olmasına rağmen "dışarıdan biri" gibi yansıtılan Sanders yerine, gerçek düzen dışı alternatiflerin yükselişinin önünü açabilir.

Financial Times tarafından önerilen çözüm ise verginin daha adil yapılması, kapitalizmin "rekabetçi kalması" için siyaset üzerindeki büyük etkisinin kırılması, genişlemesi ekonomik performansı artırmadığı açık olan finans sektörünün frenlenmesi... Bütün bunların nasıl yapılabileceğine dair somut bir öneri sunulmazken, halktan gelecek tepkiden duyulan korkunun gerçek olduğu açık. Bu korkunun yansımalarını Türkiye'de Ali Koç'un açıklamalarında görebiliriz. Halkın genelinde kapitalizme karşı özgüvensizlik hakim olsa da Ali Koç'un "gelir eşitsizliğini düzeltmezsek birileri zorla düzelterek" gibi açıklamaları olayın ciddiliğini gösteriyor. Üstelik tüm bunlara sığınmacı krizi ve yeni bir ekonomik kriz beklentisi de eklenince endişeler daha da artıyor. Baharını yaşaması gereken sermaye sınıfı kendi ömrünü uzatmak için yarattığı krizlerle bir yandan da sonunu hazırlıyor.

■ Tulga Buğra Işık

**TÜRKİYE'DE
NÜFUSUN %1'İ
GAYRİ SAFİ MİLLİ
GELİRİN %49'UNA
SAHİP HALE GELDİ.
TOPLUMUN %99'U
GERİ KALAN
%51'LE YETİNMEK
ZORUNDA**

Lübnan Komünist Partisi:
Zor ülke, inatçı mücadele

'Burjuvazi ve inanç

ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TOPLANTISI'NIN 20-21 ŞUBAT TARİHLERİNDE İSTANBUL'DA TOPLANAN ÇALIŞMA GRUBU'NA KATILAN LÜBNAN KOMÜNİST PARTİSİ (LKP) GENEL SEKRETERİ KHALED HADADAH İLE LÜBNAN'DA KOMÜNİSTLERİN GÜNDEMLERİ ÜZERİNE KONUŞTUK.

Lübnan gibi yönetim sistemi din ve mezhep gruplarına göre paylaşım üzerine kurulu, üstelik bunların tamamının küresel ve bölgesel güçler tarafından belirlendiği bir ülkede komünistlerin mücadelesi elbetteki ilgi çekici. Lübnan Komünist Partisi (LKP) Genel Sekreteri Khaled Hadadah ile Lübnan'da komünistlerin gündemleri üzerine konuştuk

LKP'nin şu anda Lübnan'da en önemli gündemi nedir?

İki yılı aşkın süredir Lübnan, tarihinde görülmemiş bir kriz yaşıyor. Şu anda devletin başında kimse yok. Yaklaşık yirmi aydır hükümetin görev süresi uzatılıyor ancak hükümet işlemiyor. Lübnan'ın inanç gruplarına dayalı rejimi, ülkenin tüm kurumlarını, cumhurbaşkanlığını ve diğer her şeyi belirledi. Böylece burjuvazinin Lübnan'ı siyasetçilerle ve yolsuzluklarla doğrudan yönetmesinin önü açıldı. Ülkenin gerçek yöneticisi olan burjuvazi ve inanç gruplarının liderleri zaten hep işbirliği halindeydiler, o yüzden yolsuzluğun olmadığı inanç gruplarına dayalı bir rejim düşüncülemez. Hal böyleyken, inanç grupları arası siyasi pozisyon değişiklikleri dışında Lübnan'da bir siyasi faaliyet görülüyor. Kısacası Lübnan, birbirine siyasi olarak düşmanlık eden inanç gruplarından oluşuyor. Bunun nedeni de bu grupların her birinin Lübnan dışında bir ülkeye bağlı hareket ediyor olmaları.

Bakın, Lübnan inanç gruplarına dayalı bir konfederasyon. Devlet içinde her kurum belli bir inanç grubuna bağlıdır; cumhurbaşkanlığı Hıristiyanlara, hükümet Sünnilere, parlamento Şiiilere vs. Bizim Lübnan'da "ayrışma" adını verdiğimiz bu bölünme artık en düşük kademelerdeki kamu görevlerine kadar genişledi, çünkü Lübnan Anayasası'na göre başı çekenler ayrışmaya tabi tutuluyor. Bu durum kamu görevlilerinin %60'ını çalışamaz hale getirdi. Eğitim kurumları gibi neredeyse tüm temel kurumlar sadece %40'lık bir kapasiteyle çalışabiliyor. İnanç gruplarına dayalı ayrışma yüzünden yeni kamu görevlilerinin yetiştirilmesi ve istihdam edilmesi de mümkün olamıyor. Bu ayrıştırıcı sistem değişmediği sürece Lübnan'da daima iç savaşlar yaşanacaktır.

Bugün kendimizi bir siyasi sorunlar yumağı içinde buluyoruz. Başlıca sorun siyasi rejim. Lübnan'da birçok parti inanç gruplarına dayalı rejimi değiştir-

mek, demokrasinin önünü açmak, laik ve demokratik bir devlet kurmak için bir kurtuluş kongresi çağrısı yapıyor. Bizim temel amacımız bu. Başından beri böyle bir tutumumuz var ve buna destek veren başka partiler de var. Biz diyoruz ki, Lübnan'ın bugünkü egemen siyaseti Lübnan'ı kurtarmaktan ve onu bölgede olup bitenlerden ayırmaktan aciz. İnanç gruplarına yer vermeyen laik ve demokratik bir rejime ihtiyacımız var.

İkinci önemli konu ise her zaman olduğu gibi İsrail tehdidi. Lübnan topraklarının bir bölümü İsrail işgali altında. İsrail'in savaş uçakları ve askerleri durmadan Lübnan topraklarına giriyorlar. Her an İsrail'in işgal tehdidiyle karşı karşıyayız.

Peki Suriye'de süren savaşın Lübnan'daki etkisi nedir? Cihatçıların Suudi Arabistan tarafından silahlendirildiği söyleniyor.

Lübnan'ın maruz kaldığı üçüncü tehdit de terörizm sorunu, IŞİD ve El Nusra... Lübnan İçişleri Bakanı'nın açıkladığı gibi Lübnan'ın bir bölümü teröristlerin işgali altında. Burası Suriye ve Lübnan sınırında büyük bir Lübnan kasabası olan Ersal. Suriye ordusunun özellikle

Şam çevresindeki teröristler üzerinde baskısını artırmasıyla birlikte teröristler Şam'ın yakınlarından bizim sınırimıza doğru kaçıyor. Daha önce Suriye'de işgal edilmiş olan, ama bugün Suriye ordusu ve müttefik kuvvetlerce özgürleştirilen yerlerden kaçan teröristler, kayıplarını telafi etmek için Lübnan'da bazı bölgeleri işgal ediyorlar. Kuzey Lübnan'ın bir bölümünde ve Ersal'de kendi küçük devletçiklerini kurmuş durumdadır. İşte bu Lübnan için gerçekten büyük bir tehlike.

Biz bu tehlikeye karşı Lübnan halkına Lübnan ordusunu sınırları koruma mücadelesinde desteklemesi için birçok çağrıda bulunmuştuk. Şimdiye kadar Lübnan ordusu çok çaba sarf ettiği halde siyasi bir destekten yoksun kaldı. Şu an için Lübnan ordusu Lübnan'ın yegâne dinler ve mezhepler üstü olan kuruluşu. Lübnan Ordusu Genelkurmay Başkanı beni gördüğünde Lübnan'da iki tane inanç ayrımından uzak ulusal kuruluş olduğunu, bunlardan birinin Komünist Parti diğerinin Lübnan Ordusu olduğunu söylemişti. Bu demek oluyor ki Komünist Parti kendisini her mezhebe inanan ve farklı bölgelerde yaşayan insanlar içerisinde var edebiliyor. Lübnan'daki diğer partiler gibi değil. Diğer partiler-

grupları yolsuzluk üretiyor'

den her biri bir mezhebi temsil ediyorlar. Şiiilerin, Sünnilerin, Dürzilerin, Marunilerin, Hıristiyanların vs. birer partisi var. Bütün bölgelerde ve mezhepler arasında gelişip serpiyen sadece Lübnan Komünist Partisi. Şu ana kadar birliğini koruyabilen Lübnan ordusunun da Lübnanlı siyasetçiler ve mezhep liderleri tarafından bölüneceğinden korkuyoruz. 1975-1990 arasında yaşanan İç Savaş'ta olan buydu. Şimdi Lübnan ordusunun birlik içinde Lübnan'ı savunmaya hazır olduğunu görüyoruz. Biz de bu yüzden Lübnan'ın işgal altında olan bölgesindeki köylerde yaşayan insanlara, Lübnan'ı korumak amacıyla Lübnan ordusunun yanında olmaları için bir çağrı yaptık.

Bugün yaşanan sorunlarından biri de Suudi Arabistan'ın Lübnan ordusu için 3 yıl önce taahhüt ettiği 3 milyar dolarlık yardım konusu. Şimdi Lübnan ordusuna tek bir dolar bile vermeyeceklerini söylüyorlar. Biz bunun "Lübnan'ın ordusunun bu savaşı kazanmasını istemiyoruz" demek anlamına geldiğini düşünüyö-

ruz. Bu da doğrudan veya dolaylı olarak Lübnan'a yerleşen teröristleri destekledikleri anlamına geliyor. Umarım bu durum Lübnan'da bir çeşit iç savaşın fitilini ateşlemez. Bu yeni tehdit Suudi yanlısı Adalet Bakanı'nın istifası sonrası ortaya çıktı. Ve bence bu güvenlik güçlerinin bazı mezheplere yakınlaşmasının da başlangıcı. Özellikle Sünni liderlerin Hizbullah'a ve İran'a karşı Sünni nüfusu Suudi Arabistan'ı desteklemeye çağırma- larından sonra... Dolayısıyla bu gerilim iç savaşın bir anda patlak vermesine sebep olabilecek şekilde tırmanıyor.

Suriye'nin bir oldu bittiyle ikiye bölünme ihtimalinden endişe ediyoruz. Bir tarafta, Suriye rejimi ve müttefikleri Rusya, İran ve Hizbullah'ın yönettiği İran bölgesi. Diğer tarafta, bugün IŞİD'in denetlediği, Irak ve Suriye arasında bir Sünni bölgeleri görüntüsü altında Suudiler ile Türkiye'nin yönettiği bir bölge. ABD içinse önemli olan bir Irak-Suriye Sünni bölgesi yaratılması değil bir petrol bölgesi yaratılması.

Lübnan Komünist Partisi
Genel Sekreteri Khaled Hadadah

Lübnan'ın çetrefil siyasetinde komünistler

1924'te Lübnan Halk Partisi, Komintern'e katılarak adını Suriye-Lübnan Komünist Partisi olarak değiştirdi. Ağırlıklı olarak Yahudilerden oluşan Filistin Komünist Partisi'nden sonra Ortadoğu'da kurulan Arap ağırlıklı ilk komünist partiydi. Suriye Komünist Partisi'nin tarihsel kurucusu sayılan Halid Bekdaş liderliğindeki parti, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Lübnan Komünist Partisi ve Suriye Komünist Partisi olarak iki ayrı partiye dönüştü.

1920'den 1943'e kadar Fransız sömürgesi

olan Lübnan, İsrail devletinin 1948'de kuruluşundan sonra Filistinlilerin akınına uğradı. Komünistlerin de destek verdiği Arap ulusal hareketinin uzantısı olan laik çizgideki Filistin Kurtuluş Örgütü, Lübnan'da konuşlanarak İsrail ile mücadeleye başladı. 1975'te patlak veren Lübnan İç Savaşı'nda Filistinliler Suriye'deki Baas rejiminden destek alırken Hıristiyan Maruniler İsrail tarafından desteklendi. 1982'de Lübnan'da yaşanan İsrail işgali karşısında İran İslam rejimi Şii Hizbullah hareketine arka çıkarak onu başat

bir askeri güç konumuna getirdi. Komünistler ise iç savaşta zayıfladılar ve 1990'lara etkilerini kaybetmiş olarak girdiler.

Bölgede emperyalist restorasyon, 2003 Irak işgalini takiben 2005 yılında Lübnan'da, Suriye Baas rejiminin etkisini kırmak üzere renkli 'Sedir Devrimi'yle görüldü. Bu hareket başta komünistlerde bir beklenti yarattıysa da 2006'da İsrail işgalini tetikleyince bu beklenti boşluğa düştü. Lübnan Komünist Partisi, İsrail'e karşı Hizbullah'ın başını çektiği halk direnişine katıldı ve Suriye karşıtı '14 Mart' (Sedir Devrimcisi) hareketine mesafe koydu.

Lübnan'da yönetim sistemi din ve mezhep gruplarına göre paylaşım üzerine kurulu. Bu sistem, grup aidiyeti yerine ülke genelinde tüm gruplar içinde örgütlenerek ulusal temsiliyeti öne çıkaran LKP'yi seçimlerde dezavantajlı kılıyor. LKP, ayrıntıcı yönetim sistemine karşı mücadele ediyor.

2015 yılında çıkan çöp krizinin doğurduğu toplumsal tepkiyi 'Arap Baharı' eğilimleri karşısında siyasallaştırmanın yollarını arayan LKP, diğer yandan Suriye'deki iç savaşta gerici Arap rejimlerinin desteklediği İslamcı örgütlerin Lübnan'da artan etkisine karşı savaşıyor. Bu örgütleri 'tefirci' olarak nitelendirerek Suriye direnişine destek veren Hizbullah, geçtiğimiz haftalarda Suudilerin ön ayak olmasıyla önce Körfez ülkeleri ardından Arap Birliği tarafından 'terörist örgüt' ilan edilmişti. Akdeniz'de Türkiye ile bağlantısı olduğu tahmin edilen iki silah yüklü gemi yine bu süreçte Lübnan'a gitmek üzereyken yakalanmış, silahların Hizbullah'la savaşmak üzere Lübnan'a Suriye'den sızan İslamcı örgütlere iletilmek istendiğinden şüphe edilmişti.

Doğa Bilimleri üzerine okumak

BİLİMDE HEM TEORİ HEM VERİ ZENGİNLİĞİ
İÇİNDE BOĞULMAYI ENGELLEYECEK ŞEY,
DİYALEKTİK YAKLAŞIMI İÇSELLEŞTİRMEKTİR.
BU ÇERÇEVE, İKİLİĞİ AŞMAYI, KARŞILIKLI
İLİŞKİLERİN SÜREKLİLİĞİNİ VE SIÇRAMA
NOKTALARINI FARK EDEBİLMİYİ SAĞLAR.

Kendimizi ve doğayı anlama çabası nitelikli ve üretken bir yaşam kurabilmenin koşuludur. Bu bilinçlenmenin kökleri ya da nasıl başlamış olabileceği hakkındaki tartışmalara burada girmeye gerek yok. Fakat düşünsel gelişimin doğanın dönüştürülmesi sürecine bağımlı yapısı tarih boyunca bakılması gereken ölçüttür. Diğer bir deyişle doğanın ve onun parçası insanın dönüşümü, toplumsal ilişkiler ve onları belirleyen üretim ilişkilerinin gelişimiyle iç içe gerçekleşmektedir. Gerçeğe dair bilgi üretiminin doğalcılıktan mistisizme, oradan sistimli bilgiye, felsefeden de bilimsel düşünceye doğru ilerleyişi insanlığın yaşadığı tarihsel gelişime paraleldir.

Örneğin, tarihsel süreçte İstanbul'un el değiştirmesi, pazar arayışları, coğrafi keşifler gibi gelişmelerle yeni üretim biçimi üzerine oturan sıçrama, aynı zamanda bilgi üretim sürecinin bilimselleşmesini zorunlu kılmıştır. Orta Çağ'ın sonuna doğru üretim ihtiyaçlarının mekanikteki ilerlemeyi gerektirmesi, bunun hesaplama sisteminde ilerlemeyi doğurması, bunun da göksel hesapları etkilemesi dönemin bütünselliğine dair fikir vermektedir. Öyleyse, var olan bilimsel gelişmelerin tesadüfler dizisi olmadığını anlamak için bilim tarihinin akışına bakabiliriz. Bilim tarihi de toplum tarihinin bir uzantısı olduğuna göre bilim insanlarının, düşünürlerin, mucitlerin içinde yaşadıkları toplumsal koşullarla ilişkisini kurabilmek için "toplumlar tarihi" üzerine okumak ufuk açıcı olacaktır.

MODERN BİLİMİN DOĞUŞU

Modern bilimin doğuşu, düşünsel alanı tamamıyla yeni bir zemine taşımıştır. Dogmatik inanışları, kanıtı olmayan düşünceleri gerçeklik olarak dayatmak giderek zorlaşmıştır. Duyumsayarak, deneyerek doğa hakkında bilgi edinebilir miyiz? Kavramlar, yasalar, teoriler gerçekliği doğru bir şekilde yansıtabilir mi? Bilimsel yaklaşım bunlara "evet"

cevabını vermektedir. Doğa bizim dışımızda vardır. Doğadaki olgular arasında neden sonuç ilişkisi vardır. Nesnellik doğal yöntemlerle incelenebilir ve açıklanabilir. Bu bize bilimsel bilginin materyalist doğasını göstermektedir.

Ancak bu pozitivist çerçevenin diyalektik kavrayışla aşıldığını söyleyebiliriz. Bu gelişkin kavrayış olmadığında bilgi üretiminin dogmatikleştiği örneklerle sıklıkla rastlanabiliyor. Pozitivizmin nesneyi araştırmacıdan izole gören bakışı, gerçekliğin mutlak bilgisi iddiası Marx ve Engels tarafından eleştirilmiştir. Diyalektik yöntem ile gerçeğin göreliliği ve bilginin tarihsel olarak geliştiği, detaylandırıldığı ifade edilir. Gerçeklik üzerine düşüncelerimiz pratikle sınılandıkça kabul edilir, dolayısıyla pratiğin kendisi düşüncelerimizin oluşumunu belirler. Bir kere oluşturulan düşünce, gerçeği etkiler. Bu yaklaşımı Engels "Doğanın Diyalektiği" kitabında anlatmıştır.

Bilimde hem teori hem veri zenginliği içinde boğulmayı engelleyecek şey, işte bu diyalektik yaklaşımı içselleştirmektir. Bu çerçeve, ikiliği aşmayı, karşılıklı ilişkilerin sürekliliğini ve sıçrama noktalarını fark edebilmeyi sağlar. Dolayısıyla verinin değişimini ya da ilerleyişini anlamlandırmak mümkün hale gelir. Bunun çarpıcı örneklerinden birini, Engels'in "insan evriminde emeğin rolü"ne dair öngörüsünün haklı çıkışını, önemli bir paleontolog olan S. J. Gould bir makalesinde anlatmaktadır. Bu makale "Darwin ve Sonrası" adıyla Türkçeye çevrilen kitabında yer almaktadır.

Bugünkü kapitalist toplumda küresel boyutlarda yapılan bilimsel üretim için büyük ölçekli sermaye harcaması gerekli olmaktadır. Sermayenin toplumsallaşmış emekle arasındaki bağın üzerinin örtülmesi, üretimin çeşitli veçheleri arasında setler çekilmesini kolaylaştırmaktadır. Bu durum sistemik bilimsel üretim üzerindeki patent hakkının veya

**POZİTİVİZMİN NESNEYİ
ARAŞTIRICIDAN
İZOLE GÖREN BAKIŞI,
GERÇEKLİĞİN
MUTLAK BİLGİSİ
İDDİASI MARX VE
ENGELS TARAFINDAN
ELEŞTİRİLMİŞTİR.
DİYALEKTİK YÖNTEM
İLE GERÇEĞİN
GÖRELİ KESİNLİĞİ VE
BİLGİNİN TARİHSEL
OLARAK GELİŞTİĞİ,
DETAYLANDIĞI
İFADE EDİLİR.
GERÇEKLIK ÜZERİNE
DÜŞÜNCELERİMİZ
PRATİKLE SINANDIKÇA
KABUL EDİLİR,
DOLAYISIYLA
PRATIĞİN KENDİSİ
DÜŞÜNCELERİMİZİN
OLUŞUMUNU BELİRLER.**

kâr getirecek alanlara yönelik yatırım tercihinin sorgulanması zorlaşmaktadır. Bu konuda bilimin toplumsal işlevi üzerine düşünen, üretici güçlerin gelişimini karşılaştırmalı olarak inceleyen marksist bilimci J. D. Bernal'in çalışmaları okunabilir.

Bilimin üretim ilişkilerinden azade gibi şekillendirilmesi, bilim insanının ya da akılcı düşünürlerin topluma yabancılaşmasına neden olmaktadır. Hatta bu konudaki sorunlu bakış bilimkurgu hikâyelerine bile yansımaktadır. Örneğin, makineleşmenin üretim ilişkilerinin gelişimi olmadan son hız sürdüğü, birtakım ahlaki hatalar nedeniyle insanın bir şeylerin kölesi olduğu yaşam alanları kurgulanabiliyor. Örneğin, enerji kaynakları tükenirken çözüm üretmeyen ya da şimdiye kadarki toplumsal ilişkileri farklı gezegenlere birebir kopyalayan toplum tasvirleri yapılabiliyor. Son dönemin popüler bilim filmi "İnterstellar"a ya da Asimov'un kitaplarına bu gözle bakmakta fayda var.

Bilimsel bilgi üretiminin neresindeyiz?

Engin bilimsel bilgi denizinde okumaya "nereden başlamalı?" sorusu biraz tuhaf kaçıyor. Aslında ilgiyi hangi konu çekiyorsa oradan ilerlemeli. "Bilgi üretiminin neresindeyiz?" sorusunu yanıtlamak ise oldukça uzun bir birikim gerektiriyor. Eğer, her şeyin nasıl başlamış olabileceği soruluyorsa evrenin oluşumu üzerine okunabilir. Fiziksel madde ilgi çekiyorsa CERN deneyiyle popüler olan atomaltı parçacık araştırmaları hakkında

okunabilir. İnsan bilincinin oluşumu merak ediliyorsa beyin yapısı, işleyişi ile ilgili kitaplar okunabilir. Doğa gözlemine ilgi duyuluyorsa hayvan davranışları üzerine okunabilir. Çevre gen etkileşimi üzerine genetikteki son gelişmeler okunabilir. Bilim camiasının toplum kaynaklı sorun olarak tarif ettiği, küresel iklim değişimi gibi hayatımızı etkileyen konular üzerine okunabilir.

İKİ BÜYÜK KURAM

İnsan düşüncesini köklü bir biçimde değiştiren, doğa bilimleri alanındaki iki büyük kuram üzerine okumak ise merak etmenin ötesinde politik bir ihtiyaç olarak da önümüzde duruyor.

İlki, dünyanın merkezde durduğu ve her şeyin onun çevresinde döndüğü evren modelidir. Modelin yanlışlığının kabul ettirilmesi için verilen mücadele hakkında okumak bugüne ışık tutabilir. Evrenin efendisi insanın gecelerini şenlendirsin diye göğe asılmış cisimler görüşünün, onların bağımsız cisimler olduklarına dair gözlemlerle çökmesi, insanın evrendeki yerine dair büyük bir değişimi de beraberinde getirmiştir. Galileo'nun, gökyüzü gözlemleri ve o güne dek yapılmış matematik hesaplarıyla dünyanın güneşin çevresinde döndüğü modeli anlattığı "İki Büyük Dünya Sistemi Hakkında Diyalog" kitabı önemli bir kaynaktır.

Biyolojik evrim ve insanın evrimi fikrinin bilimsel temel kazanması insanlığın düşünsel üretiminde ikinci sıçramadır*. Varoluşu, insanın kendinden önce yaşamış canlıların evrimine bağlayan bir fikirdir. Ancak sayısız bulguyla birlikte, insanın doğadaki diğer canlılarla akraba olduğunun bilgisi, artık bir gerçekliktir. Suda başlayan yaşam, birden fazla defa karaya çıkış, kitlesel yok oluşlar, primatların türemiş özellikleri vb. canlılığın doğadaki evrimini göstermektedir. Gerçeğe dair bu tarihsel akışı okumak ayrı bir macera olabilir.

Ülkemiz, evrim kuramı anlatımının çok büyük bir baskıya maruz kaldığı, kimi durumlarda meraklılarının bile evrime sansür uyguladığı bir dönemden geçiyor. Bu gerici, bilim karşıtı düşüncelerle mücadele etmeliyiz. Öğretmenler kuramı anlamak için daha fazla çaba sarf etmeli. Hayvanların fizyolojik, genetik yapısını karşılaştırmalı bir şekilde anlatan "İçimizdeki Balık" kitabı evrim hakkında temel bir doğrultu oluşturulmasına yardım edecektir. Ayrıca ebeveyn, teyze, amca, abi, abla, ilerici her kimse çocuklara yönelik basılmış evrim kitaplarını çocuklarla paylaşma sorumluluğunu hissetmelidir.

**Ama son değildir. Sosyal bilimler alanında toplumların evrimi ve devrimler konusunda marksizmin çizdiği kuramsal çerçeve de benzer bir sıçrama yaratmıştır.*

Solculuğa düşmanlık ölümleri meşrulaştırıyor

Özgür Şen

Kürt ulusal hareketinin Türkiye solu üzerinde uyguladığı ideolojik şiddet yeni değil. Türkiye solunun bir bölümünün buna teslim olması da...

Emperyalizm kavramını düşünün mesela. Sol olma iddiasındaki bir hareketin siyasetini belirlerken merkezi bir önem atfetmesi gereken "emperyalizm"i solcuların bir kısmı neredeyse unuttu. Kullanamıyorlar artık, çünkü kullandıklarında Kürt hareketiyle yaptıkları ittifakı ya da harekete verdikleri koşulsuz desteği açıklamak imkânsız. Ulusal hareketin doğası gereği Batılı büyük güçlerle girdiği karmaşık ilişkiye emperyalizm kavramının penceresinden baktığınızda gördüğünüz tabloyu kendisine sol diyen bir hareket kabul edemez. Ama ediyorlar ve etmek için de emperyalizmi sözlüklerinden çıkartıyorlar. Peki emperyalizm Kürt ulusal hareketinin ve hareketin etrafından kümelenenlerin dağarcığından çıktığı için kendiliğinden yok mu oluyor? Kimse emperyalizmden bahsetmiyor diye örneğin ABD, bölgedeki ve ülkemizdeki amaçlarından vaz mı geçiyor?

Kürt hareketi kendisine yol ararken, tüm sorunları ulusal başlığın bir parçası ve ona tabi hale getirip ulusal problemin çözümüne mutlak bir öncelik atfediyor ve önce bu çözülecek diyor. Bu yaklaşım solun düzenin yarattığı problemlerin çözümünde kullandığı anahtar olarak "devrim" in anlamını yitirmesine sebep oluyor. Devrimci dönüşüm ulusal sorunun çözümüne indirgenildiğinde ya da buna eşitlendiğinde Suriye'nin kuzeyindeki Kürt bölgesinde devrim olduğuna inanmamız bekleniyor. Bu düzende Kürtlerin sorunu çözülemez, bu ülkede Türklerin ve Kürtlerin devrim yapması ve düzenin değişmesi gerek demek ise suç oluyor. Solun varlık nedeni olan devrimciliği unutmaya şart koşuyor.

Ulusal kimliğin temel belirleyen olduğu bir ortamda sınıflardan, patronlardan ve emekçilerden de kimse söz etmiyor. Hatta Kürt hareketi bu yaklaşımı kendi cephesinden hareketi bölecek bir tavır olarak görüyor.

Emperyalizmi unut, devrimi unut, sınıfları unut... Bu ideolojik şiddetin bileşenleri size bir yerlerden tanıdık gelmiyor mu? 1980'lerden itibaren sosyalizme karşı başlatılan büyük saldırının temel iddialarıyla bu tezler arasında bir farklılık var mı? Kürt ulusal hareketinin referans olarak kullandığı somut düşünsel kaynaklar da bir bütün olarak bunu doğrulamıyor mu? Peki ama Türkçü ve İslamcı AKP'nin düşünsel kaynakları çok mu farklı? Farklı bir mecrada da olsa, AKP Batı liberalizmini yeniden üretiyor mu?

Batının liberal fikirleriyle, batının dünyanın her yerinde uyguladığı şiddet akrahadır. O fikirler olmasa ABD ve müttefikleri uçak kaldıramaz, bomba atamaz, asker gönderemez.

Türkiye'de bugünkü fiziksel şiddet ortamının kaynağında yalnızca milliyetçilik yok, liberalizm de var. Şiddet sadece milliyetçilikten değil liberalizmden de besleniyor. AKP, yalnızca Kürt düşmanı olduğu için değil, piyasacı, gerici ve işbirlikçi niteliğiyle liberal olduğu için de saldırıyor. Kürt ulusal hareketinin liberal fikirleriyle, her şeyi meşru gören hareket planı aynı düşünsel zemini paylaşıyor. AKP ve Kürt ulusal hareketinin solculuğa uyguladığı ideolojik şiddet, savaşı ve ölümleri meşrulaştırıyor.

Türkiye'nin her yerini vuran şiddete karşı çıkmanın yolu işte bu ideolojik şiddete karşı çıkmaktan geçiyor. Kızılay'da paramparça edilenlerle Sur'da katledilenler hakkında aynı anda konuşmanın ve dolayısıyla bu şiddeti durdurmanın başka yolu yok.

“Türkiye’yi vuran şiddet sadece milliyetçilikten değil liberalizmden de besleniyor.”

Okuma listesi

- M. İlin, E. Segal, İnsan Nasıl İnsan Oldu, Say Yayınları
- F. Engels, Doğanın Diyalektiği, Sol Yayınları
- Marx, Engels, Lenin, Marksist Felsefe Kılavuzu, Yazılama Yayınları
- John Losee, Bilim Felsefesine Tarihsel Bir Giriş, Dost Kitabevi Yayınları
- J. D. Bernal, Marksizm ve Bilim, Evrensel Basım Yayım
- Güney Gönenç, Hep Aramızda Olacağım, Yordam Yayınları
- Eve Curie, Marie Curie, Bilim ve Gelecek Yayınları
- G. Galilei, İki Büyük Dünya Sistemi Hakkında Diyalog, İşbankası Yayınları
- C. Darwin, Türlerin Kökeni, Sol Yayınları
- S. J. Gould, Darwin ve Sonrası, Say Yayınları
- Haluk Ertan, Biyolojik Evrim Kuramının Arkasındaki Yaşam Charles Robert Darwin, İşbankası Yayınları
- Roger Lewin, Modern İnsanın Kökeni, Say Yayınları
- Evrim, Bilim ve Eğitim Sempozyumu kitapları, Yazılama Yayınları

AKP HÜKÜMETİ İFLAS ETMİŞTİR, MESRU DEĞİLDİR

İktidar yalan, şantaj, baskı ve saray entrikaları üzerinde durmaktadır.

Yolsuzluk ve hırsızlığı ilke edinmiştir.

Suriye'de yüzbinlerce kişinin ölümüne, milyonlarca kişinin göç etmesine neden olan çatışmalardan birinci derecede sorumludur.

Türkiye'yi bir din devleti haline getirmiştir.

Topluma ait bütün zenginlikleri; kamu işletmelerini, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını, ormanlarını, deniz kıyılarını her şeyi bir takım holdinglere peşkeş çekmiştir.

Ülkeyi çözüm süreci adı altında yürütülen ikiyüzlü bir pazarlık sürecinin ardından kanlı bir hesaplaşmaya sürüklemiştir.

AKP ülkeyi yönetememekte, karanlık bir uçuruma sürüklemektedir.

YETER!

ABD komplolarına, askeri darbelere, cemaatçi çözümlere, etnik-mezhepsel savaşlara, kaos planlarına hayır!

AKP'yi iktidar yapanların, ona zamanında destek olanların, onu halkın elinden kurtaranların, Türkiye'nin geleceğini belirleme hakkı yoktur.

Türkiye'nin geleceği halkın elindedir.

**BOYUN
EĞME**

Ülkene sahip çık, karanlığa son ver.

✉ iletisim@kp.org.tr 🌐 www.kp.org.tr

f kpninsesi 🐦 kpninsesi

**KOMÜNİST
PARTİ**